

LETO XXI

JULIJ, 1972

ŠTEVILKA 7

MISLI

MISLI

(Thoughts)

MESEČNIK ZA VERSKO
IN KULTURNO ŽIVLJENJE
SLOVENCEV
V AVSTRALIJI

USTANOVLJEN LETA 1952

Izdajajo slovenski frančiškani

Urejuje in upravlja
Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.
19 A'Beckett Street, KEW,
Victoria, 3101. Tel.: 86 7787

Naslov: MISLI
P.O. Box 197, Kew, Vic., 3101

Letna naročnina \$3.00
(izven Avstralije \$4.00)
se plačuje vnaprej

Rokopisov ne vračamo
Dopisov brez podpisa
uredništvo ne sprejema

Tiska: Polyprint Pty. Ltd.,
7a Railway Place, Richmond,
Victoria, 3121

IZ NAŠE UPRAVE

Moram z veseljem upravnika priznati, da je kar precej naročnikov zadnji čas poravnalo stare dolgove. Morda so slišali o meni nekaj takega kot gospa Vlasta Klemenčičeva — njeno pismo sem objavil pod "Križem avstralske Slovenije". Če drži ali ne, ni važno — strah je pa včasih le dober. Da se tak "odkup" upravi prileže, je pa tudi res.

Imamo pa v seznamu še vedno tudi precej "grešnikov", ki res čakajo na pismeni opomin. "Sitna, sitna zadevščina! . . ." je svoj čas napisal o tem p. Bernard. Tudi jaz sem z opomini odlašal iz več razlogov: Nepotrebni stroški za znamke (opomin in — če je uspešen — še potrdilo prejema, pa so trije dolarčki naročnine že "ostriženi" za 14 centov; če to pomnožite z desetimi zaostalih naročnikov, se boste začudili visoki številki dolarjev zgolj za znamke . . .), izguba časa, ki ga tudi ni na pretek, in pa — za "sitnega" sem še malo premlad, se mi zdi . . .

Naj te vrstice zbude vest vsem naročnikom-zaostankarjem, pa mi boste prihranili marsikaj skrbi, ali pa celo — čire . . .

Zadnji mesec smo dobili spet precej novih naročnikov. Hvala vsem, ki pomagata širiti naš mesečnik.

UPRAVNIK

IZ UREDNIŠTVA

Precej dopisov bo moralo počakati naslednje številke. Zato malo potrpljenja. Posebej to velja za Pepeta Metulja, ker se bojim, da bo zarobantil. A vsem in takoj tudi najboljši urednik ne more ustreči.

Tudi poročilo o otvoritvi Slovenskega doma v Canberri sem prihranil za prihodnjic. Rad bi z njim vred objavil tudi kakšno sliko.

Naj še tu opozorim, da dopisov brez podpisa uredništvo ne bo objavilo. Kdor ne želi objave imena, je prav, a uredništvo polno ime mora imeti.

UREDNIK

NAROČI IN BERI !

FRIDERIK BARAGA — misijonarjev življenjepis, spisal Jaklič-Solar. Cena en dolar.

DOMAČI ZDRAVNIK (Knajp) — Cena en dolar in pol.

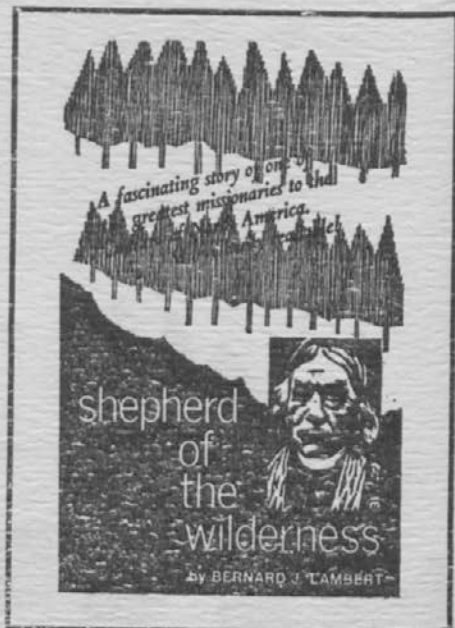
HUDA PRAVDA — povest iz dni slovenske revolucije spisal Lojze Iljica. Cena tri (vezana knjiga štiri) dolarje.

MEDITACIJE — Pesniška zbirka Franca Sodje. Cena en dolar.

ZA BOGOM VREDNA NAJVEČJE ČASTI — Krasna knjiga o Baragovem češčenju Matere božje. Spisal dr. Filip Žakelj. Cena dva dolarja.

V zalogi imamo še tudi nekaj Zbornikov prejšnjih let. Kdor želi z njimi obogatiti svojo knjižnico, so mu na razpolago po tri dolarje.

Priporočamo tudi angleško knjigo (žepna izdaja) SHEPHERD OF THE WILDERNESS. Življenjepisno povest o Frideriku Baragu je napisal Amerikanec Bernard J. Lambert. Bila bi lep dar vsakemu avstralskemu prijatelju. Cena en dolar.

POSLANICA NARODU

Prejeli smo POSLANICO, ki jo je na Slovence doma, v zamejstvu in po svetu naslovil NARODNI ODBOR ZA SLOVENIJO. Napisal jo je v maju, ob petinpetdesetletnici prvega slovenskega parlamenta in nje-dvajsetletnici Majniške deklaracije, in ob sedemindvajsetem letu naše povojne emigracije je Narodni odbor telo, ki predstavlja naš preizkušani narod in nas združuje v eno družino, željno miru, resnične svobode in demokratičnega vodstva. Iz poslanice veje trezna očetovska skrb za bodočnost domovine, skrb poštenih mož znanih imen, ki jim je narod del srca. V uvedbu povedo poleg drugega svoje prepričanje, "da je danes v interesu ne le slovenskega, ampak tudi drugih narodov in republik Jugoslavije ter da je za ohranitev miru na tem delu Evrope nujno potrebno, da si ohranijo sožitje v skupnosti. Šele v svobodi in v duhu pomirjenosti bodo narodi in republike mogli s polno odgovornostjo odločati o obstoju skupnosti ali o ustanovitvi samostojnih narodnih držav." Zato člani Narodnega Odbora obsojajo "nasilno razbijanje Jugoslavije, ki postavlja v nevarnost sedanje mednarodno priznane državne meje". Enako obsojajo "pozivanje za intervencijo Sovjetske zveze", na katero se kaj slepo obračajo razna vodstva naših hrvaških sosedov. Dalje Narodni odbor poudarja, da "slovenski narod gleda z zaupanjem v napore za oblikovanje in izgradnjo združene Evrope, v kateri hoče imeti naravno in enakopravno mesto. V evropskem okviru vidi tudi nove možnosti za ostvarenje svoje boljše bodočnosti". Mnoga dejstva, ki tudi nam niso neznana, nas "kot narod neusmiljeno postavljajo pred negotovost in nevarnost tem bolj, ker je Republika Slovenija po zemljepisni legi najbolj izpostavljen del Jugoslavije in se čez njo križajo zanjo nevarni interesi sosedov in veseli". Kot

omenja glavni podpisnik v osebni pismu uredništvu, so "razvoj doma in dogodki v svetu pokazali na nujnost, da Narodni odbor za Slovenijo zavzame svoje stališče do aktualnih problemov . . . Predlog poslanice so predebatirali vsi člani NO, pa tudi razne osebnosti, tako v zamejstvu v Slovenskem Primorju kot drugod po Evropi. Ob upoštevanju vseh predlogov in pobud je prišlo do priloženega dokončnega besedila".

Podpisniki poslanice so: Miloš Stare, predsednik Narodnega odbora za Slovenijo (Buenos Aires, Argentina), Dr. Ludvik Puš, tajnik (New York), Dr. Franjo Macjuš, podpredsednik (Buenos Aires), in člani: Inž. Ladislav Bevc (Napa, California), Dr. Tine Debeljak (Buenos Aires), Otmar Mauser (Toronto, Canada), Jože Melaher (Cleveland, Ohio), Franjo Sekolec (London), Rudolf Smersu (Buenos Aires), Feliks Urankar (Buenos Aires) in Dr. Peter Urbanc (Toronto, Canada).

Tudi avstralski Slovenci smo del živega naroda. Četudi od doma, nam nikdar ni bilo in nam tudi danes ni vseeno, kakšna bo bodočnost naše domovine. Prav je, da vemo za to poslanico, saj velja tudi nam. Koliko je praktičnega značaja, bo pokazala bodočnost, saj smo tako majhni in neogljeni — zgodovinski čudež, da smo sploh še na zemljevidu. Vendar je poslanica izraz naroda, ki hoče živeti, živeti življenje enakopravnosti z drugimi narodi, živeti svobodno življenje na svoji zemlji. Takole se glasi:

Slovenski narod se bliža novi zgodovinski prelomnici, ki jo bo preživel le, če bo znal pravočasno zediniti vse svoje sile za obstoj.

Toda kljub kritičnim trenutkom je narod razdvojen, brez vidne iniciative, kakor da pasivno čaka dogodkov. Vendar vemo, da je narod živ in so vsi njegovi

živi deli nujno med seboj povezani po skupni ljubezni do rodu, po krvi in tradiciji, kulturi in klicu bodočnosti! Čas je, da se pokažejo znaki slovenskega življenja povsod, doma in v svetu — kajti predmet naše skupne ljubezni — Slovenija — je v nevarnosti!

Ne državna oblika, ne družbena ureditev nista važnejši od naroda samega, saj sta le sredstvi za lažje sožitje v narodni skupnosti. Kadar gre za ohranitev naroda, mora vse drugo stopiti v ozadje. Žrtvovati je treba osebne ali skupinske interese, če zahteva to narodov obstoj.

So pa vrednote, katerim se odpovedati ne moremo in ne smemo. Ne moremo se odpovedati dolžnosti, ki jo imamo do zgodovinske resnice in ideala človeške svobode. Prepričani smo, da naroda ni mogoče rešavati z lažjo in nasiljem; kajti nič stalnega in plemenitega ne more zrasti tam, kjer se trguje z resnico in svobodo.

Da bo mogoče zbrati vse sile slovenstva za odpor proti nevarnostim, ki nas čakajo, in združiti vse, ki verujemo, da smo Slovenci kot narod poklicani k življenju,

HOČEMO,

da se slovenski narod znotraj in zunaj meja Republike Slovenije reši pred duhovnim, političnim, gospodarskim in kulturnim propadom;

da slovenski človek raste v svobodi in politični enakopravnosti z vsemi narodi sveta;

da je Slovenec, kjer koli na svetu, priznan za enakovrednega člana svojega naroda, ne glede na stan, vero ali politično prepričanje, s pravico in dolžnostjo do demokratičnega soodločanja o slovenski usodi;

da bo slovenski narod povezan svobodno, v razumevanju in slogi in ne pod silo diktature;

da je matična domovina Republika Slovenije res

skrbna mati trpečih zamejskih bratov v boju za narodni obstanek in da jim daje moralno in materialno oporo brez ozira na njihovo svetovno nazorno gledanje, ne pa da jih ponižuje na stopnjo sredstva za širjenje komunistične ideologije; da postanejo doba okupacije, odpor proti okupatorju, revolucija in profirevolucija, objektivno prikazan del slovenske zgodovine in ne več le propagandno geslo komunistične partije, in da se vrne vsem žrtvam revolucije dolžna čast.

Za dosego teh ciljev zastavljamo vse svoje sile.

V tej kritični uri kličemo Slovincem v Domovini in v Svetu: Storimo vse, da nas najde čas preizkušnje čuječe, da bomo v slogi in medsebojnem razumevanju mogli pokazati svojemu in tujemu rodu, da smo Slovenci vredni živeti kot svobodni narod in da to od zbora narodov tudi zahtevamo.

Tisti pa, ki dejansko imajo nad slovenskim narodom v domovini neomejeno oblast, katero so si sami vzeli s silo pred več kot četrto stoletje, naj vedo, da jim absolutna oblast nalaga tudi absolutno odgovornost za usodo in obstoj naroda!

V imenu padlih, ki so umirali z idejo svobodne domovine v srcu, jih rotimo in opozarjamo: Odgovorni ste za usodo Slovenije pred tisoč štiristoletno zgodovino, pred narodom in lastno vestjo.

Če pa zaradi koristi manjšinske komunistične stranke ne morete ali nečete reševati slovenskega naroda, ne bodite ovira večini rojakov v domovini, ki to hočejo!

V času, ko je znova ogrožena svoboda slovenstva, ne iščemo maščevanja, marveč prosimo za razsvetljenje vseh, ki morejo slovenskemu narodu najti pot v mir, svobodo in rast. Prepričani smo, da zahteva ta pot hitrih in globokih odločitev, storjenih v ljubezni in spoštovanju do Resnice in do človeka, ki sta osnova in namen vsake družbe in naroda.

Slikal
Tone
Kralj

Cerkev
na Vejni
pri Trstu.

Naj bi nam s svojo priprošnjo pomagala do narodne edinosti

Teta Lenka

ČE SE JE LE POKAZALA na cesti, že so kazali paglavci s prstom nanjo. Najbolj predrzni so je glasno zasmehovali zaradi njene staromodne noše. Včasih je kateri vrgel za njo celo kamen . . .

In mlada dekleta so vihala nosove: "Saj je vendar šivilja, pa hodi tako oblečena. Še dobra šivilja je — nobena daleč okrog je ne prekosi. Da si ne zna pomagati! Pač — 'stara devica'! Bog me varuj, da bi bila kdaj taka . . ."

Zato ni čuda, da se je teta Lenka vedno bolj umikala ljudem. Pri njih ni našla razumevanja. Ostajala je v svoji podstrešni sobici za šivalnim strojem in pridno delala. Pred prazniki je večkrat po cele noči prebedela ob šivanju, da bi vsem ustregla. Ljudem se je mudilo: za praznike je treba nove obleke. In Lenka je delala dobro in po ceni.

"Ponosna je Lenka, ponosna", so govorili stari. "Saj komaj govori. Se ji pač ne zdi vredno ust odpreti, če te sreča. Denarja pa tudi mora imeti, saj dobro zasluži. Le kaj bo začela z njim? . . ."

Tako so govorili o njej po vasi. Nihče pa ni natančno vedel, kaj je pravzaprav z njo. Že takrat ni bila več mlada. In začeli so praviti o bogatem ženinu v mestu, ki jo je pustil na cedilu in se je zato umaknila v samoto. Če so jo vprašali o tem, se je samo nasmehnila. Iz njenega odgovora niso mogli nikoli spoznati, če so domneve resnične.

* * *

Zima se tisto leto kar ni hotela umakniti. Svečnica je prišla v deželo, a ledenih sveč ni stalila. Še huje je začelo snežiti na prvo postno nedeljo, ko so se ljudje zbirali pred cerkvijo. Radovedni so čakali na gospoda. Stari župnik je moral pred tednom h Gorjanu na previdenje bolnika. Gorjanova hiša je zadnja v fari in na strmem hribu, da res ne nosi zastonj svojega imena. Pa se je mož na dolgi poti prepotil in prehladil in že prejšnjo nedeljo komaj opravil

Misli, Julij 1972

službo božjo. Da pride danes za farno mašo drug gospod, še čisto mlad, iz mesta, je rado vednim faranom vedel povedati mežnar.

Komaj je minila maša, že so vreli ljudje iz cerkve. Med prvimi Lenka. Smeje so se ozirale za njo vaška dekleta: "Poglejte no Lenko v oguljenem plašču in z bobrovim ovratnikom!"

"Le kdo razen nje še nosi danes bobrov ovratnik? . . ." se zahihita Rezi in si samozavestno popravi svileni ruto za vratom.

"In kakšen dežnik! Pred sto leti so nosili take. Kar šest bi jih lahko šlo pod njim . . ."

"Ne, taka bi si pa že ne upala pokazati na cesti. Še za pust ne . . ."

"Raje bi prej umrla, kot pa da bi bila kdaj takale stara devica . . ." se posmehne mlada žena in obesi možu za roko.

A Lenka danes ne sliši ne smeha ne zbadljivk. Jože pride na obisk, obljubil ji je v zakristiji. Zato pa hiti domov, da pogrne mizo, skuha kavo, pripravi kruh in med . . .

Res je prišel Jože — mladi duhovnik, ki je pravkar daroval v farni cerkvi sveto mašo in ga nihče vaščanov ni poznal. A vsem le ni bil tujec. Lenka ga je poznala in od nepričakovane sreče so ji med vso mašo polzele solze po licih in kapljale na obrabljen molitvenik.

* * *

Končno je jug le premagal zimo. Kar čez noč je zabučalo preko gora. Raz streh je zbobnel sneg, po poteh se je zbirala voda. Na položnih sončnih rebrih se je že pokazala zemlja, vsa rjava in spočita.

A Lenka ni več doživela pomladi. Mirno je ugasnila — komaj sosedje so vedeli, da je zbolela. Ob njenem pogrebu so umolknili zaničljivi jeziki. Poznali so v pokojni Lenki samo še preprosto, dobro šiviljo, ki je rada in poceni delala. Revnim materam, ki so prinašale šivat za otroke, ni nikoli računala.

"Še s sabo mi je vselej dala kak priboljšek za otroke", si je brisala vdova Neža solzne oči. Saj je bilo težko zanjo: pet majhnih otrok, mož pa je na fronti padel.

"Le kaj je bilo pravzaprav z njo?" so se ponovno spraševali radovedno vaščani. Spet je

vstala stara zgodba o bogatem ženinu. In da je gotovo zapustila nekaj denarja, so vedeli povedati. Kdo neki ga bo dobil? . . . Med takimi in podobnimi razgovori so se razhajali s pokopališča. A komaj so bili izza pokopališkega obzidja, že se je odprla pred njimi prebujajoča se narava. In začeli so računati s setvijo in vremenom. Pozabili so na Lenko . . .

Pozabil pa je ni duhovnik Jože, ki je tudi pri pogrebu nadomeščal še vedno bolnega župnika. Pa bi tudi drugače pospremil Lenko na zadnji poti. Zdaj je pregledoval in urejeval njeno zapuščino. Saj ni bilo veliko. In vendar se mu je zdelo vse tako dragoceno. Posebno mali dnevni zapiski, ki jih je našel v omari. Začeli so se kot zapiski mlade Lenke — obledela pisava na orumenelem papirju je govorila o tem — neme priče požrtvovalne, nesebične ljubezni:

“. . . Odpisala sem Toneju, čeprav mi je srce krvavelo. S poroko naj počaka. Ostati moram pri bolnem očetu. Kdo mu bo sicer stregel, ko ne more več na noge . . .” — “. . . Še enkrat mi je pisal Tonej. Da je bogat dovolj in bo za očeta plačal v bolnišnici. Samo njegova moram biti. Kako bi rada! . . . Toda oče ne more v bolnišnico. Umrl bi tam . . .” — “. . . Petru bom pomagala pri študiju. Le naj brat postane učitelj, ko bi tako rad . . .” — “Tonej je danes tu. Na vsak način hoče, da bi oče odšel v bolnišnico. In sicer takoj. Dalj noče več čakati name . . . Hudo je bilo. Pa kako naj pustim očeta, ki je tako dolgo za nas skrbel in garal . . .” — “. . . Zdaj je mimo. Tonej se je danes poročil z drugo. Tudi prav. Balo bom prodala, da bo za Petrove šole. Tako slabo se zdaj zasluži...”

Dalje lista duhovnik in prebira: o Petru, ki se pridno uči, a je velikokrat lačen in mu je treba pomagati; o sestri, ki bi se rada poročila, pa nima bale — in Lenka je tista, ki jo zanjo kupi . . . Še in še. Ducat potreb vseokrog, ducat skrite pomoči tihe in zasmehovane šivilje...

A leta teko in vedno okornejša postaja pisava na zapiskih, vedno večje črke:

“. . . Peter je umrl. Komaj dva meseca je učil. Pa tako rad je imel otroke . . .” — “. . . Svak je padel v vojski. Sestra je reva

ostala sama s štirimi otroki. Jim bom že morala pomagati . . .” — “. . . Sestrin najmlajši bi šel rad študirat. Jože mu je ime. Pravi, da bo duhovnik. Bom vsak dan dve uri več šivala. In novega plašča mi tudi ni treba. Bo že šlo še nekaj let brez njega.”

Mladi duhovnik si obriše solzo. Dobro se še spomni, ko je stal pred teto, pravo teto Lenko. Da naj ga nič ne skrbi, je rekla, lahko mu bo pomagala. Nič ji ne bo zato manjkalo, mu je zatrjevala.

“. . . Pa je šel Jože res v semenišče. Da bi le zdrav ostal in stanoviten . . .” — “. . . Jože mi je priporočil mladega fanta, ki se uči za krojača. Nobenega nima, ki bi zanj skrbel. Bom pa jaz. Saj mi za Joža ni treba več toliko . . .”

* * *

List za listom prebira duhovnik Jože. Vsaka stran — visoka pesem skrite, požrtvovalne ljubezni. Le zadnja je še prazna.

“Na to bo Bog pisal, teta Lenka. In tudi On bo napisal le eno: LJUBEZEN! . . .” je Jože zaprl knjižico in jo vtaknil v žep. Predno je vstal, se je še za trenutek ozrl po podstrešni sobici. Ni bilo veliko notri in novega nič. Omara, revna postelja, ob štedilniku nekaj polic s posodo, šivalni stroj. Tam v kotu pa obešalnik in na njem obnošen plašč z oguljenim staromodnim bobrovim ovratnikom. In poleg njega velik, starinski dežnik . . .

NAŠ POTNI PRT

Vse nitke v križe čas nam tke
in draga ta tkanina —
vseh bratov bolečina —
bo dana rodu v žuljave roke.

Le veži nitke v križe čas!
Prt damo v roke tvoje,
o Bog, da rane svoje
nam vtisneš vanj in svoj obraz.

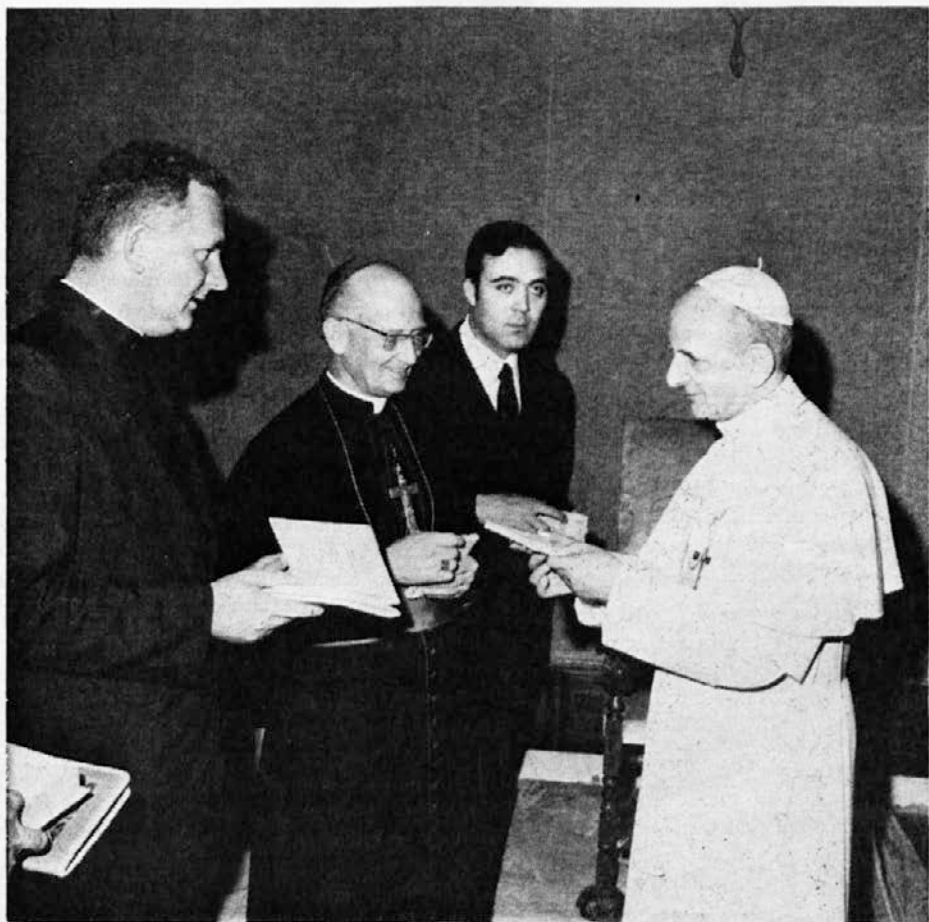
MILKA HARTMANOVA

BLIZAMO SE KONGRESU

Ko je papež Pavel VI. v decembru leta 1970 obiskal Sydney, je prinesel s seboj tudi krasno monštranco in jo podaril melbournski nadškofiji za priložnost MEDNARODNEGA EVHARISTIČNEGA KONGRESA. Takrat je bil tudi govor, da bi visoki gost napravil iz Sydneya še eno pot in obiskal Melbourne. To se ni zgodilo in novinarji so ugibali, če morda hrani obisk Melbourne za leto 1973. Je bilo že precej pisanja o tem, da bo za kongres papež sam med nami, kakor je bil tudi na kongresu v Indiji pred nekaj leti. Uradno ni bilo doslej nič rečeno, upamo pa, če bo le njegovo zdravje držalo. Leta so že visoka, breme odgovorne službe mu je upognilo hrbet in zdravje precej zrahljalo. A duha mu — hvala Bogu — ni upognilo. Morda bo prav njegovo nenehno delo za svetovni mir in izboljšanje razmer med narodi sveta

premostilo vse, da bo za to izredno priliko pozdravil številne zbrane narode. Bog daj!

Na sredo 1. marca je papež sprejel v avdienco melbournskega nadškofa Jamesa R. Knoxa in izvršnega predsednika 40. mednarodnega evharističnega kongresa, Fr. B. Walsha. Namen obiska je bil poročati svetemu očetu o pripravah, ki so v teku že več kot pol leta in zavzemajo vedno določnejšo obliko. Poročala sta o sporedu duhovne obnove, poročala tudi o že več ali manj izdelanem sporedu poteka kongresnih dni. Papež se je zelo zanimal za vse, odobril predložene načrte in je bil vidno vesel te nove, "ljudske oblike kongresa" in njegovega poudarka na ekumenskem zbližanju raznih skupin kristjanov. Ob tej priložnosti je Father Walsh tudi naravnost vprašal, če smemo upati na njegovo osebno prisotnost

Courtesy "Congress News", Melbourne

na kongresu. Papež je s smehljajem na ustih odgovoril: "Prerokovati pa ne znam . . ." Tudi ta njegov — ne naravnost negativen — odgovor nam daje upanje, da ga bomo srečali v kongresnih dne v Melbourneu.

Nadškof Knox je podaril papežu KONGRESNO MOLITEV, vezano v usnje in v krasni umetniški izdelavi sester karmeličank, ki imajo svoj samostan v

Kew, ne daleč od našega slovenskega verskega središča. Dar je hvaležno sprejel in obenem zaprosil nadškofa, naj bi molitev pred njim prvič glasno prebral.

Kongresno molitev imamo že tudi v slovenskem prevodu, ki ga je potrdil dne 24. aprila nadškof Knox. Glasi se:

BOG NAŠ OČE, V SVOJI MOČI SI NAS USTVARIL ZA SVOJ MIR.

UTRDI V NAS VERO, UPANJE IN LJUBEZEN.

ZBERI NAS, DA BOMO V EVHARISTII SKUPNO PRAZNOVALI ŽIVLJENJE, H KATEREMU JE VSTAL TVOJ SIN.

NAJ BI SE LJUBILI MED SEBOJ, KAKOR SI TI NAS LJUBIL,

DA BO TAKO SVET SPOZNAL BOGA

V KATEREM ŽIVI, DELUJE IN USPEVA. AMEN.

ALI K FRANČIŠKANOM — ALI V AMERIKO ?

P. BERNARD

K FRANČIŠKANOM? — ZDAJ PA JA!

PO NEUSPELJH POSKUSIH med počitnicami po četrti žoli, da bi se obrnil kam drugam, sem se vrnil v Ljubljano in stopil v peto gimnazijo. Izdelal sem jo dosti dobro, slabše pa šesto. V sedmi sem pred koncem prvega semestra — obtičal.

Poglavitni vzrok je bila neka čudna bolezen na očeh. Ni bilo bolečin, vid v normalnih razmerah ni trpel, le oči so naprej in naprej postajale rdeče, zalite s krvjo. Kdorkoli me je pogledal, je začuden obstal in večini sem se smilil. Ni bilo dolgo, da sem se začel smiliti tudi sam sebi in se imel za bolnika. To se je vleklo skozi vso višjo gimnazijo.

Zdravil me je nekaj časa Nemeec dr. Bock, pozneje Slovenec dr. Pogačnik. Moral sem k zdravniku skoraj vsak drugi dan in to med šolskimi urami. Dobival sem v oči neke kapljice, ki so mi za nekaj ur razširile zenice, da nisem mogel brati. Rdečica je včasih res izginila, pa se je kmalu povrnila. Ker sem moral k zdravniku med učno uro, so mi profesorji rekli, naj nič ne prosim dovoljenja; ko pride moj čas, naj kar vstanem in grem. To je bilo kaj zapeljivo. Kmalu sem začel to izrabljati v svojo korist. Bolje povedano: v svojo škodo. Kadar sem bil "non paratus" — nepripravljen za lekcijo, pa se mi je zdelo, da bom zdaj zdaj poklican, sem se na tistem izmazal in šel na ulico,

čeprav ni bil čas za pot k zdravniku. Nihče me ni nadzoroval.

Še drugo je bilo, da sem v učenju zaostajal. Močno sem se dal zaposliti pri "kulturnem delu" izven šole. Zlasti pri orlovstvu. V Ljubljani sem bil pri dijaškem Orlu. Na Dobrovo, v rojstno faro, sem zahajal med fante ob nedeljah in tudi ob večerih med tednom. Poleg telovadbe sem vodil vaje za igre na odru. Končno sem hodil ob nedeljah učiti celo Orle na Polici pri Grosupljem. Tja z vlakom, nazaj včasih peš v temni noči, zlasti če sem zamudil vlak. Tako je za študij bolj in bolj primanjkovalo časa. Profesorji so mi še vedno kar precej prizanašali zaradi krvavih oči, počasi sem pa le sam uvidel, da semestra ne bom zmogel. Kmalu po božičnih počitnicah sem vprašal zdravnika, če ne bi kazalo, da se vrnem na kmete in tam ostanem nekaj časa. Morda bo podeželski zrak oči pozdravil. Kar pritrtil mi je.

Tako sem pustil šolo in šel. Doma sem ostal tja do srede marca. Res so oči začele izgubljati rdečico, čeprav nisem dobival kapljic. Naj pa takoj tu omenim, da se mi je stvar od časa do časa vračala pozneje še dolga leta — dokler nisem začel nositi očala. Nikoli pa ni skušal kak zdravnik dognati, kje je bil tej čudni "bolezni" vzrok.

Po kakih dveh mesecih sem se naveličal postopanja v domači hiši, tudi nekako na poti sem bil domačim. In tako naj čakam tja do jeseni, če bi se od-

ločil za ponovitev sedme gimnazije? V "kulturnem" početju med Orli ali v Izobraževalnem društvu tudi ni bilo več kaj prida dela zame, ker je imel kaplan dr. Kctnik (poznejši katehet na gimnaziji v Kranju) vse pod svojo krepko komando. Mene je imel prilično za faliranega študenta.

Tako ni bilo čudno, da se mi je misel spet začela obračati k frančiškonom. Zvedel sem, da je v Kamniku med kleriki bogoslovci moj nekdanji sstanovalec z Dravskega polja Matija Lipej, ki mu je bilo zdaj ime frater Alojzij. Kar na lepem sem se odločil za obisk v Kamniku. Tam sem srečal poleg fratra Alojzija še nekaj drugih klerikov, pa tudi več patrov in bratov. Bili so zelo prijazni in njihov način življenja mi je ugajal. Že po nekaj urah sem vedel: Zdaj pa ja!

Provincial je bil tedaj p. Angelus Mlejnik, poleg drugega znan kot izvrsten čebelar. Povedali so mi, da je trenutno na pogrebu v Brežicah, kjer je umrl bivši profesor v Novem mestu p. Bernard Vovk, zelo znan kot sijajen matematik. Bil je že v visokih letih, so pravili. P. provincial misli priti takoj po pogrebu naravnost v Kamnik. Naj ga kar tam počakam, so svetovali, in prav rad sem pristal. Obenem sem tudi že kar vedel, kakšno redovniško ime bom dobil — frater Bernard. Naenkrat mi je bilo to ime tako všeč, da sem sklenil zanj prositi. Takrat nisem pomislil, da sem s tem napravil slavnemu pokojnemu možu sramoto, zakaj prav za matematiko nisem imel niti toliko poslušna, kot za petje in glasbo . . .

P. Angelus mi je bil takoj vse bolj všeč kot pred leti p. Placid. Gladko sva se pomenila. Dejal mi je, naj zberem take in take dokumente in jih prinesem v Ljubljano. Če on ne bo tam, naj vse pokažem p.

Rajnerju. On mi bo tudi dal denar za železnico do Brežic, kamor moram v noviciat. V Brežice pa bo sam pisal in me napovedal.

Ko sem prosil za ime Bernard, je malo pomislil in dejal: "Sicer nimamo navade po smrti kakega sobrata kar brž dati njegovo ime novincu. Iz pietete do rajnega. Toda ko ravno prosite, naj pa bo!"

Dokumente sem hitro imel skupaj — razen enega. Celo npravstveno spričevalo od župnika — bil je Jožef Plantarič — se mi je posrečilo dobiti. Dobri mož se je sprva močno začudil:

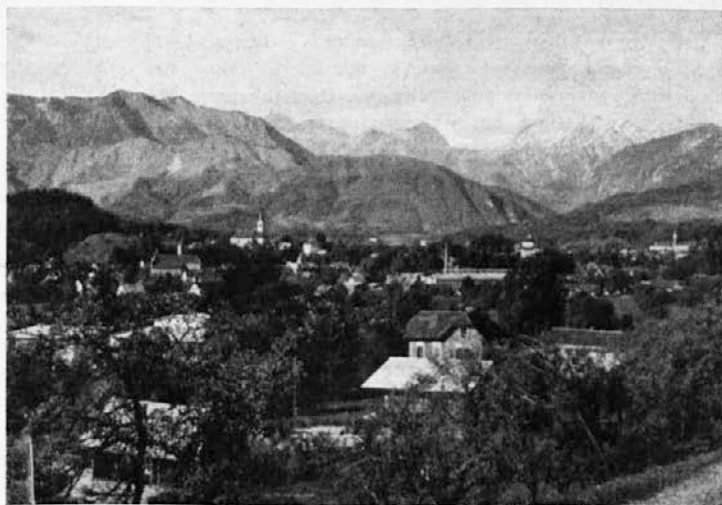
"Ti — pa v kloster!"

Kako sva naprej ongavila to vprašanje, ne vem več. Končno je le segel po papirju in peresu. Napisal je, da sem kolikor toliko čeden človek; kar je nečednosti na meni, naj jo frančiškani sklestijo z mene, ali pa me napodijo. Vesel sem pa bil, da ni bilo treba po kako spričevalo k dr. Kotniku, kaplanu.

V Ljubljani sem res naletel le na p. Rajnerja. Pregledal je moje dokumente in jih odobril. Pozabil je na tistega, ki je manjkal . . . Dal mi je denar in še tisti dan sem bil v Brežicah.

Tudi tam so pregledali moje papirje skoraj prej kot mene in moj obraz. Pogrešili so tistega enega — **očetovo pismo dovoljenje!** Zaman sem jim zatrjeval, da ne oče ne mati ne bi branili, moralo je biti črno na belem. Toda kako naj bi bilo, ko nisem ne enemu ne drugemu povedal, kam sem se odločil? Težko je reč, zakaj tega kar nisem mogel. Poskušal sem res najti priložnost, pa se mi je tako mudilo ali kaj, da te priložnosti ni hotelo biti. Tisti zadnji dan so bili oče na delu na stričevi žagi, mati pa tudi nekje zdoma. V naglici sem pograbil nekaj svojih stvari,

Mesto Kamnik, kjer se je p. Bernard dokončno odločil.

Op. ur.: P. Bernard me je v pismu s pošiljko tega članka pošteno prijel, da sem v njegovih spominih v junijski številki iz Ivana Albrehta napravil Ivana Albrehta. "Za svojega sošolca bom že vedel, kako se je pisal! . . . Nočem, da bi za vse večne čase veljal pred svetom za potujčevalca Ivana Albrehta . . ." Dober spomin ima mož — sam bi svoje gimnazijske sošolce komaj naštel po prstih na prste ene roke. CH sem našel v priimku pod mimiografiranim virom pesmi, objavljene v majski številki. Zdaj sem šel gledat še v knjigo "Slovensko slovstvo": p. Bernard ima prav. Torej pravček!

saj je bilo vsega skupaj komaj za majhno culico, rekel bratom in sestram zbogom in šel. Mislili so pač, ga grem samo malo v Ljubljano pogledat in bom kmalu nazaj. Kaj so pozneje govorili med seboj, ko so vedeli, kje sem, nisem nikoli zvedel.

Predstojniki v Brežicah so pa vzeli zadevo na vso moč zares. Nič niso upoštevali ne mene ne moje trditve, da doma radi dovolijo. Magister p. Emerik Landergott me je kar nekam v kot postavil, pa sam napisal besedilo za očetovo dovoljenje, ki sem ga moral poslati domov v podpis. No, res ni bilo treba dolgo čakati — podpis je prišel. Zraven pa pismo matere — oče so težko pisali pisma — ki me je malo ozmerjala, pa ne preveč. Šele zdaj sem bil sprejet med frančiškane . . .

Kako ravno je prišlo, da sem dobil frančiškansko haljo prav na dan 1. aprila, se več ne spominjam. V samostanu je bilo med patri in fratri nekaj hudo-

mušnežev, ki so rekli: "Ta fant hoče samega sv. Frančiška potegniti za prvi april. Se je že izkazal, ko je prišel brez očetovega dovoljenja. Ne bo ostal. Kdo ve, kod se bo potepal leto osorej. Brežice so samo ena njegovih postaj . . ."

Toda leto pozneje, 1. aprila 1912, sem bil še tam. Nič ni kazalo, da bi mislil "izginiti". Nobenega pomisleka niso imeli, na isti dan sem se za tri leta zavezal pred oltarjem z začasnimi obljubami. Hudo mušneži so bili nekoliko poteftani, vendar so še odpirali usta. "No, zaenkrat smo se malo zmotili. A kdo ve, kje bo fant po treh letih . . ."

Pa sem bil — sicer ne v Brežicah — "tam" še tudi leta 1915. Bilo je že malo mesecev pred novo mašo. Za nadaljnje — slovesne in večne — obljube so mi določili Marijo Pomagaj na Brezjah. Datum so pa premaknili na dan 5. aprila. Nagajivci so sklepali: To ga je rešilo! Nazadnje bo pa le res ostal . . .

KRST MED MAŠO

V ČUDNIH ČASIH živimo, ki se kaj hitro vrte. Spremembe kamor se obrnemo, da jim je kar težko slediti. Mlajši rod se hitreje vživi, starejšim pa je treba dosti dobre volje in tudi potrpljenja. Saj so vajeni starih kolesnic, po katerih so vozili desetletja.

Tako je v vsakdanjem hitrem tempu življenja, tako je tudi v pokoncilski Cerkvi, ki išče novih potov do modernega razkristjanjenega človeka. Brez dvoma je sleherni cerkveni zbor, kar jih poznamo v zgodovini, ne le ta zadnji našega časa, prinesel vrsto sprememb. Te so takrat in tudi danes razburkale gladino, ki mirna vernikom sicer bolj prija, ni pa vedno znak, da je vse prav. Mirna gladina nas rada uspava: brez posebnih težav je kaj lahko vršiti dolžnosti, ki postanejo že navada in jih skoraj več ne čutimo. Zvestoba, ki ni postavljena na preizkušnjo, je lahka zadeva. Kadar mirna gladina izgubi svojo zrcalno površino, pride pa celo pri takozvanih "vzornih vernikih" do pretresov. Takrat pride na površje vprašanje zveste vdanosti vodstvu in zaupanja Svetemu Duhu, ki to našo Cerkev — božjo ustanovo s človeškim elementom, katerega del smo — vodi. Takrat se šele pokaže, koliko je v nas pristnega krščanskega duha,

globoke vere, ki zna novo sprejeti, pa četudi je bilo treba malo pomisleka in je vzbudilo v nas kaj vprašanj. Cerkev že ve, kaj dela. Ničesar ne uvaja brez tehtnega študija takih, ki jih pokliče v pomoč in so v stvari doma vse bolj kot verniki na splošno.

O mnogočem bi se dalo govoriti, saj sprememb je nešteto. Problem pa je povsod isti. Razni "pobožni verniki" se niti ne vprašajo zakaj tako. Sprememba je in že kot taka "ne velja, pa amen" . . . Nebistvene stvari imajo mnogi za bistvene in obratno, namesto da bi se poglobili v duha, ki edini oživlja mrtvo črko in mrtva simbolična dejanja ter jim šele da svojo globoko vsebino. Kaj vse nekatere moti!

Da se danes dotaknemo samo novega obreda krsta, ki je na kaj praktičen način odstranil razne razvade in z novim tekstom približal vso veličino krsta in njegovo bogato vsebino modernemu človeku. Tudi ta je po svoje razburkal mirno gladino. Da je krst kot zakrament v bistvu popolnoma isti kot prej in kot ga je Kristus dal Cerkvi, take kritične vernike ne zanima. Da je šlo pri spremembi za odstranitev razvad, tudi ne. Da je v novem obredu prav bistvo krsta, ves njegov namen in pomen posebno razumljivo poudar-

jen, to gre preko njihovih glav. Ne vem, ali naj bi se jezil ali smejal, kadar moram izgubiti četrto ure za razlago užaljeni botri, ki ne pusti materi držati otroka. Ali pa poslušati pred krstom vse mogoče izgovore, zakaj mati kljub naročilu ni prišla na krst. In še bi lahko našteval . . .

Nedavno sem dobil pismo take "goreče vernice", ki ji je domala vse izven starih kolesnic odveč. Takole si daje duška z ozirom na krst:

" . . . Krst — ko morata biti oče in mati prisotna ter celo mati in ne botra drži novorojenca pri krstu no ja, naj še bo! (Z ozirom na vsebino prejšnjih pism sem je ta popustev že velik napredek. Op. ur.) A da se bo krščevalo ne samo v družbi svojcev ali povabljenih! To moderno ustanovo Cerkve hočete vpeljati tako, da boste motili z njo celo obred svete maše — to je nezaslišano! (Zvedela je, da Cerkev želi krste vsaj od časa do časa med nedeljsko mašo. Op. ur.) Prvi-krat, ko se bo to zgodilo, kakor se res imenujem . . . (sledi polno ime. Op. ur.), tako bom prav gotovo vstala in šla iz cerkve. Naj drugi radovedno pasejo oči na lepo oblečeni materi, botri in na otroku! Za tisti dan bo zame končala maša že pri evangeliju ali darovanju in če se bo to pogosto ponavljalo, sploh ne bom šla več k maši . . ."

Draga gospa, daleč ste od pristnega krščanstva v svojih lastnih ozkih pravilih, kaj je "nezaslišano". V prvi vrsti veje iz pisma, da manjka ponižnosti, ki je podlaga za pametno presojo pred odločno in brez-miselno obsodbo. Odklanjate nekaj, kar sploh ne poznate. Če zaradi krsta med mašo zapustite cerkev, res ne boste nič slabša od onih, ki bi prišli v cerkev samo zato, da bi pasli oči na obleki matere in botrov. A kogar pri maši krst "moti", žal pri vsej svoji "vernosti" ne ve kaj je maša in ne kaj je krst.

To "moderno ustanovo Cerkve" najdemo že pri prvih kristjanih pred skoraj dva tisoč leti. Katehumeni — osebe, ki so se pripravljale na krst — so se z verniki udeleževali skupnih molitev in poslušanja božje besede. Iz zbranega občestva so se odstranili za bistveni mašni del — skrivnost spremenjenja, posvetitve kruha in vina, ki so ga kristjani pri sleherni daritvi prejeli kot Kristusovo Telo in Kri. Ko je nastopil dan krsta, jih je zbrano krščansko občestvo z veseljem belooblečene sprejelo medse. Z molitvijo in pesmijo je spremljalo njihov korak v kristilnico. Krst jih je vključil kot polnomočne člane v to Kristusovo družino, po milosti krsta so postali zmožni sprejeti tudi milost božje hrane, ki se deli pri sleherni mašni daritvi — Kristusovo Telo in Kri. Povezava med krstom in evharistijo je očitna in danes brez dvoma lepo poudarjena prav s krstom med mašo. Celotno občestvo naj bo živa priča sprejema novega člana medse. Starši naj se za otročička zavedo, da s krstom ni vse končano, ampak se njihova krščanska vzgoja šele začne. Oni morajo v naslednjih letih doraščanja s svojim zgledom vzornega življenja po veri voditi

otroka do božje hrane, brez katere tudi krst sam nič ne pomeni. "Ako ne boste jedli mesa Sinu človekovega in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi . . ." (Jan. 6, 53) Kristjanov zgolj s krstnim listom imamo danes žal že dovolj — če se ne udeležujejo s srcem daritve svete maše ter prejemajo njen božji sad, je njihova krstna milost mrtva in brez učinka za to in za večno življenje.

Ne le starši, tudi zbrani verniki — priče krstnega obreda med mašo — bodo začeli malo globlje misliti na svojo krstno milost. Odprla jim je vrata do daritve na oltarju. Ne le kot gledalci naj bi bili pri sleherni maši, ampak tudi kot resnični soudeleženci, ki po prejemu božjega Kruha sproti dobivajo moč za vsakdanje krščansko življenje dejanj. Krst svete maše prav nič ne "moti", kakor maša ne "moti" krsta. Eno in drugo je izraz božje ljubezni do nas — po zakramentu krsta kakor po zakramentu svete evharistije se nam Bog razdaja na čudovit način in nam deli potrebno milost.

Kar želi Cerkev danes posebej poudariti je to, da vera zgolj v kalupu tradicije brez praktičnega prenosa v vsakdanje življenje ne pomeni nič in tudi ne prinaša sadov. Zato je razumljivo, da tudi starši, ki prinesejo otroka h krstu zgolj iz navade ali tradicije, sami pa se — četudi krščeni — ne nameravajo obvezati h krščanskemu življenju in za krščansko vzgojo svojega otroka, v Cerkvi niso zaželeni. Tedaj bo za otroka krst bolj kakor čudovit dar božji — težko breme. Oropani krščanske vzgoje in zgleda staršev ga ne bodo mogli nositi. V krstnih knjigah eno ime več, v vsakdanjem življenju kasneje pa najbrž tudi en zgled slabega kristjana več . . . To pa ni želja Kristusa, niti želja Cerkve.

Stopiti s svojim otročkom h krstu pred vso zbrano versko srenjo bo brez dvoma tudi staršem dalo misliti, da je korak h krstu velik in odločilen. Spomnilo jih bo, da sami spadajo v to božjo družino, ki so ji zdaj prinesli spet novi delček, novega člana, za katerega so odgovorni. Morda bo tak javni krst za marsikatero mater in marsikaterega očeta, pa tudi botra ali botro — trenutek priznanja mlačne preteklosti in začetek novega življenja kot živega člana božjega ljudstva.

Zato, draga gospa, kadar boste pri maši s krstom, kot dobra vernica le ostanite v cerkvi. Veselje naj vas preveva, da je pred vami novo ustvarjeno bitje postalo tudi božji otrok. Spremljajte obrede s svojo molitvijo zanj in njegove starše, pri prejemu obhajila se bodočnosti tega angelčka še posebej spomnite. Obenem pa se med mašo s krstom Bogu zahvalite za milost, da je tudi vas enkrat oblila krstna voda. V hvaležni zavesti boste s to božjo milostjo najlepše sodelovali. Tako krst ne bo motil maše in maša ne krsta: vse skupaj bo ena vesela hvalnica Bogu, skupna molitev božje družine, zbrane okrog daritvenega oltarja.

P. BAZILIJ

MED PORABSKIMI SLOVENCMI

Tu je konec zanimivega opisa J. JK. v goriškem "Kat. glasu" o obisku Porabja.

SREDI PORABJA

Prisel je nov dan. Po jutranji sv. maši in zajtrku sem se poslovil od gostoljubnega župnika Markoviča in se z avtobusom odpeljal nazaj v Monošter. Tam sem moral počakati do popoldanskih ur, da sem dobil drug avtobus, ki naj bi me zapeljal skozi Porabje do druge slovenske vasi, Gornjega Senika.

Porabje je bogato z vodovjem in vrelci. Največja reka na tem področju je Raba. Rabin rokav med Monošтром in Slovensko vesjo imenuje ljudstvo 'Mrtva Raba'. Raba je tukaj dobila ime zaradi ustnega izročila: po bitki pri Monoštru leta 1664 ni mogla odplaviti vseh mrtvih Turkov, ki so obležali v njeni strugi. Zato si je izjedla novo smer svojega toka, stara struga pa je postala mrtev rokav.

Prva vas iz Monoštra proti jugu v smeri Gornjega Senika je Slovenska ves. Madžari ji pravijo Rabatofalu, kar pomeni Rabska slovenska vas. Sredi naselja, ki šteje kakih 600 prebivalcev, se avtobus ustavi za deset minut. Izstopim, da si nekoliko pretegnem zaspane ude.

Na igrišču se igrajo otroci. Prislunhem. Otroci govorijo med seboj slovenski. Tudi dve dekleti se pogovarjata v slovenskem jeziku. Eno gleda skozi okno, drugo stoji na cesti. Na moja vprašanja odgovarjata sprva v zadregi, potem pa pogumno.

'Je v vaši cerkvi vsako nedeljo božja služba?'

'Da.'

'V kakšnem jeziku?'

'V madžarskem, ker gospod ne vejo slovenski, toda pojemo slovenski.'

Avtobus spet odpelje. Avstrijska meja je blizu. Raba nas spremlja na desni strani ceste. Potem se od nas oddalji. Ostro zavije proti severozahodu, medtem ko mi hitimo proti jugu.

Prvo večje naselje za Slovensko vesjo je Dolnji Senik. Avtobus pa vozi kar naprej. V daljavi se pokaže podolgovata vzpetina. Vprašam ženo, kaj je isto gričevje. V lepi prekmurščini mi pojasni:

'To je Srebrni breg. To je naš prekmurški 'Triglav'. Visok je 404 m. Po grebenu poteka madžarsko-jugoslovanska meja. Z vrha je prelep razgled po vsem Porabju. Vendar na hrib ne zahajamo. Obmejne straže na obeh straneh so nezaupljive in hočejo vedeti, kaj iščemo tod. Zato ostajamo raje na ravnini, čeprav si zelo želim, da bi enkrat šla čez in si ogledala Mursko Soboto. Pravijo, da je zelo lepo mesto.'

Ob vznožju Srebrnega brega leži Gornji Senik. Tu je vožnje konec. V obmejnem pasu sem. Zato se ne čudim, da se mi približa obmejni stražar. Obraz, obleka in način vedenja spričujejo, da sem tujec. Hoče videti moje osebne dokumente. Potni list z madžarsko vizo je v redu. Nato me vpraša, koga želim obiskati v Gornjem Seniku. Seveda ga ne razumem, a okoli stoječi mi hitro priskočijo na pomoč s tolmačenjem.

'Gospoda plebanoša bi rad obiskal.'

'Dobro, potem pa kar izvolite!'

SREČANJE Z GORNJESENIŠKIM PLEBANOŠEM

Župnika najdem doma. Sedi pri pisalnem stroju in pridno tipka. Pred seboj ima slovensko izdajo sv. pisma Stare zaveze, 2. del, knjiga psalmov, stran 357.

'Hvaljen bodi Jezus Kristus! Motim, gospod plebanoš?', pozdravim med vrati.

'Kar vstopite', se dvigne g. župnik iz pisalne mize in mi pride naproti. Ko se mu predstavim, nadaljuje: 'Pravkar prevajam v prekmurščino 30. psalm. Stefanovski gospod Markovič in jaz ga bova rabila pri božji službi.'

'Zakaj pa ne berete v književnem jeziku?'

'Naši ljudje bi ga ne razumeli. Šola jim da pre malo. Otroci se sicer v šoli uče slovensščino, a ker jim nihče ne razloži razlik med madžarskim in slovenskim črkopisom, slovensščine ne znajo brati.'

Sedaj pa poslušajte 14. vrstico 30. psalma, ki jo ravnokar priream za naše bogoslužje: 'Slišal sem šepetanje mnogih, groza je povsod! Sestali so se zoper mene in mi mislili vzeti življenje.' Če bom tako bral vernikom v cerkvi, bodo rekli: Rajši nam berite v madžarščini, bomo bolj razumeli. Da se to ne bi zgodilo, omenjeno vrstico podomačim takole: 'Čul sam šepetanje mnogih, povsodi je groza! Vkup so prišli proti meni in mi mislili vzeti življenje.' Kakor vidite, je razlika samo v dveh glagolih: slišati in sestati se.'

V celjskem Mohorjevem koledarju za leto 1969 sem bral o vas, da ste velik narodnjak s koreninami v Cirilovi in Metodovi Cerkvi. Obnovili ste farno cerkev, na strop svetišča pa ste dali naslikati tri velikane iz slovenske zgodovine: Sv. Cirila, Metoda in

Mohorja. So vas ljudje pri tem podprli?"

'Da', so se zaiskrile plebanoševe oči, "župljani mi zaupajo in me imajo radi. Neke nedelje sem jim rekel s prižnice: Cerkev moramo popraviti. Treba bi jo bilo znotraj poslikati. Vem, da nimate odvečnega denarja, toda vem tudi, da ga hranite doma. Zakaj ga ne bi prinesli meni? Zapišem ga in vložim v hranilnico. Z obrestmi od vašega denarja bom dal obnoviti cerkev. In ljudje so storili, kot sem predlagal. Tudi ko je bilo delo v cerkvi končano, so hranilne knjižice ostale pri meni. Čez dve sto jih je. Če kdo potrebuje denar, pride k meni pa skupaj denar dvigne. Sedaj, ko je cerkev poslikana, je bolj topla, domača. S cerkvenega stropa nas pozdravljajo naši domači svetniki s svojim oznanilom, ki stoji ovekovečen na oboku prezbiterja: "Hvalite Gospoda vsi narodi". Slovenski napis.

Seveda sem si zaželel ogledati si cerkev. Vse je bilo tako, kot je gospod plebanoš povedal. Nato je sledila obvezna malica ob kozarcu sadjevca. Na večer se je avtobus vračal v Monošter. Notranje pretresen sem se poslovil od gostitelja in si mislil pri tem: Koliko časa bo v tej vasi še zvenela slovenska beseda? **Ni mar pretresljivo, da jo ohranja predvsem slovenski duhovnik?** Z njim živi, brez njega bo umrla.

SLOVO OD PORABJA

V Monoštru sem znova potrkal na župnijska vrata. Saj mi je prejšnji dan župnik Janoš Klonfar dejal, naj se oglasim, ko bom spet prišel v mesto. Prenočiti je bilo treba in zato sem se njegovega povabila rad poslužil.

V večernem pogovoru sem zvedel še marsikaj novega o mestu, ki je gospodarsko in kulturno središče porabskih Slovencev.

Mesto je nastalo v zvezi s cistercijskim samostanom, ki so ga "beli menihi" zgradili že leta 1183. Monošter je ležal ob avstrijsko-ogrski meji, pa je zato pogosto menjal lastnika. Bil je dosti pomembnejši kot Sombatelj, kamor sedaj upravno spada.

V Monoštru je najbolj znamenita Marijina baročna cerkev, ki so jo gradili sredi 18. stoletja celih trideset let in velja zaradi svojega sloga za pomemben kulturni spomenik. Zato so jo nedavno začele oblasti obnavljati, a jo obenem proglasile za muzej. V prihodnje v njej ne bo več službe božje. Zgodilo se bo z njo kot s cerkvico Matere božje na blejskem otoku . . . Župnik si bo pa moral najti kakšno manjšo cerkev, da bo lahko v njej vršil dušno pastirstvo.

Na prelomu zadnjega stoletja je v Monoštru prevladoval nemški živelj, a tudi Slovenci so bili kar številni. Potem je Monošter po letu 1918 pripadel Madžarski in podoba središča Porabja se je naglo spremenila. Odšli so Nemci, pa tudi Slovenci se ob madžarskem pritisku niso lagodno počutili. Deloma so se iz mesta umaknili v okoliške vasi, deloma pa se razkropili po vsej Madžarski in še dalje po svetu.

Po letu 1945 je Monošter gospodarsko sprva zelo nazadoval. Pod vlado stalinista Rakosija je prišlo do prisilnega izseljevanja Slovencev v notranjost države. Rakosi je videl v Slovencih Titovo peto kolono, pa je hotel napraviti mejo kot nekaj Hitler na Koroškem čim bolj čisto, v duhu madžarske nacionalne nestrpnosti seveda. Tedaj je število Slovencev v Porabju padlo na kritično mejo.

Po Rakosijevem padcu so oblasti krivico popravile. Večina porabskih Slovencev se je vrnila na svoje domove in se zaposlila v Monoštru. To mesto je v zadnjih letih doživelo nagel industrijski vzpon in razvoj. V tekstilnih, kovinskih in opekarniških obratih je našlo zaposlitev čez pet tisoč ljudi. Vsaj tretjina od njih so Slovenci iz okoliških vasi. Ob skopi hribovski zemlji bi se brez industrije v Monoštru porabski Slovenci še bolj razkropili po vsej Madžarski. Tako pa je sedaj upanje, da bodo ostali na svoji zemlji. Toda ključ do ohranitve slovenskega življa v Porabju je predvsem v rokah domače slovenske duhovščine in bolj zainteresirane skrbi matične domovine za te naše rojake.

Vse to sem zvedel v večernem pogovoru v župnišču. Naslednji dan me je vlak nosil ob Rabi proti avstrijski Štajerski. Po treh kilometrih vožnje je ostala Madžarska za menoj. Zrl sem na reko in premišljeval čudno usodo našega naroda, zlasti bratov ob Rabi.

Če bi bil pesnik, bi morda takole govoril: Raba, Raba! Vse ostale slovenske reke tečejo proti jugu: Ledava v Prekmurju, Mura, Krka, Drava, Sava, Soča. Samo ti hitiš proč od nas na sever. Si mar žalostna ali užaljena, ker se premalo brigamo zate in za tvoje, boljše: za svoje brate? Razloga za to bi imela več ko preveč!

Marijina cerkev — Monošter.

P. BAZILIJ SPET' TIPKA

30. junija 1972

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr. Stan Zemljak O.F.M.
Baraga House — 19 A'Beckett St., Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-8118 in 86-7787

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House — 4 Cameron Court, Kew, Vic. 3101
Tel.: 86-9874

● Naša preprosta telova procesija na prvo junijsko nedeljo je za nami. Vsaj malo spominov na dom. Vreme je bilo kar lepo in tudi za blagoslov na vrhu stopnišča pred cerkvijo nič premraz.

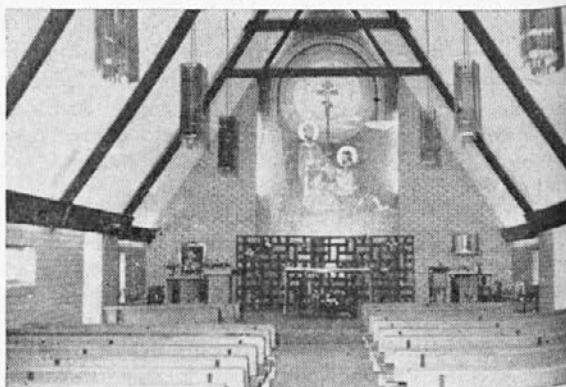
● Ko boste to brali, bo za nami tudi letošnje žegnanje. Na tretjo julijsko nedeljo ga bomo praznovali: v cerkvi s slovesno sveto mašo, po maši pa z domačo zakusko v dvorani. Na sporedu bo tudi srečolov. Da se bodo gospodinje postavile z domačimi dobrotami, ni treba poseboj omeniti — se jim že zdaj za vso skrb lahko samo zahvalim. Upam, da tudi domačih melodij ne bo manjkalo.

Kdaj bomo drugo leto obhajali žegnanje, pa raje ne rečem, da se ne bom zopet ugriznil v jezik. Če avstralski škofje še za drugo leto ohranijo stari koledar, bo tudi žegnanje po starem. Z novim koledarjem ga bomo pa imeli v začetku leta, ko bo pri nas škof Lenič.

● Maše po domovih smo imeli v zadnjem mesecu pri Brnetovi družini v Noble Parku, pri Pirčevih v North Fawknerrju, na domu Viktorja in Ide Lauko v Glenroyu in pa v družini Antona Gjereka v Heidelbergu. Da so te maše in domači verski razgovori po njih v okviru duhovne obnove kot priprava za EVHARISTIČNI KONGRES, sem že prej večkrat omenil.

Z mnogimi, ki so se doslej udeležili take maše na domu, sem že govoril. Pravijo, da je bila zanje doživetje zase. Približala jih je temu, kar se dogaja redno pri vsaki mašni daritvi na oltarju v cerkvi — s tem je pa tudi dosežen namen teh maš.

Mnoge družine čakajo, da jim mašo na domu sam ponudim. Lepo prosim, sami se prijavite, pa bomo z veseljem ustregli. Tudi ne imejte pomislekov, da je treba posebnih priprav in jih vi ne zmorete ali pa vam je o njih nerodno vprašati.

Sveta brata Ciril in Metod, varujta naš izseljenski rod!

Za mašo na domu ni treba preskrbeti ničesar, razen navadne mize. Vse ostalo za sveto mašo bo prinesel duhovnik s seboj. Seveda se priporoča da družinski člani prejmejo sveto obhajilo. Tudi za spoved je vedno prilika kar na domu pred mašo, če kdo želi. — Družine, oglasite se!

● V Ameriki smo imenovali junij — "mesec nevest", toliko je bilo porok. Tudi doma je junijsko vreme vabljivo za ženine in neveste. Tu pa smo v zimi — zato je zima tudi za poroke. . . Samo eno morem omeniti za ta mesec: 10. junija sta si obljubila zvestobo **Ivan Majcen** in **Sonja Ilijaš**. Zenin je iz Kokolajščaka, župnija Sv. Jurij ob Ščavnici, nevesta pa je iz Reke. Čestitke novemu paru!

● Med krsti moram najprej omeniti **krst trojčkov**, ki ga je opravil p. Stanko med svojim majskim obiskom Adelaide. V cerkvi sv. Janeza Krstnika v Plymptonu je 28. maja oblila krstna voda **Sonjo Marijo**, **Valterja Jožefa** in **Davida Pavla**. Oče je Slovenec **Jožef Valenčič**, mati pa Ryszarda r. Borko, poljskega redu. Da ni manjkalo fotografov, tudi uradnih za časopisje, je razumljivo. So bili pač trojčki, to pa ni vsak dan. Med našimi izseljenci je to menda prvi primer, vsaj jaz se ne spominjam za drugega. Naše čestitke!

Tu so krstile v juniju sledeče naše družine: Trije krsti so bili 4. junija. **Tanya Veronika** je prvorojenka v družini **Vinka Čeka** in **Veronike** r. Sanderson, **Sunbury**. **Veroniko** je dobila tudi družinica **Renata Smrdela** in **Anice** r. Miklič, **Bulleen**. **Ivica** pa bo ime sinku **Vinka Severja** in **Djurdje** r. Kadoič, **Camberfield**. — 11. junija so iz Noble Parka prinesli **Daniela Ivana**, ki je osrečil družino **Ivana Kolačka** in **Ivanke** r. Sedmak. Isti dan je bila v cerkvi sv. Družine, **Bell Park**, krščena **Katarina Julija**, novi prirastek srečne družine **Edvarda Peršiča** in **Stanke** r. Logar. — 17. junija je bila krščena **Yerna Phyllis**, ki sta jo iz **Malverna** pri-

NAŠE NABIRKE

DAROVI ZA SKLAD "MISLI":

\$50.- N.N.; \$ 10.- Pavla Miladinovič; \$8.20 Ana Ahačič; \$7.- Julijana Rom, Franc Purgar, Franc Rolih, Branko Cvetkovič, Vlasta Klemenčič; \$5.- Marija Zai, Rikarda Koloini, Ivan Zlatar, Sylvia Goetzl; \$3.- TONI Petek, Ignac Kotnik, Andrej Fistrič, Janko Bavčar; \$2.- Ivan Vidmar, Ernest Rutar, Ivan Kolačok, Marija Trošič, Vera Mamilovič, Daniel Šinigoj, Ludmila Fijavž, Ivanka Bobek, Franc Zele, Lazar Furlanič, Marija Juršević, Marjan Korva, Martina Bole, Jože Barbiš, Vincent Oblak, Bernard Zidar, Janez Krusec; \$1.50 Rudi Kolarič; \$1.- Karla Tvrđy, Emilija Kracina, Milan Čeligoj, Mario Jenko, Anton Šajn, Jernej Podbevšek, Mirko Cuderman, Antonija Šabec, Zdenka Novak, Marija Oražem, Antonija Sankovič, Karl Zupančič, Danica Volarič, Milan Prešeren, Slava Frei, Rudolf Simonetič, Jožefa Mikuš, Emil Sfiligoj, Zdravko Kristančič, Ivana Berginc, Jože Koščak, Alojz Brne, Jože Samsa, Dinko Zec, Anica Nahtigal, Florjan Vojska, Zofija Juryszczuk, Milan Turnšek, Jože Stres; \$0.50 Jože Gjerek.

P. STANKO PODERŽAJ, INDIJA: — \$5.- Julka Mrčun, Adrijana Kobal (namesto čestitk in cvetja p. Bernardu ob 80-letnici); \$3.- Mirko Cuderman.

P. HUGO DELČNJAK, AFRIKA: — \$15.- N.N.; \$6.- Julka Mrčun; \$5.- Jože Štemberger, Franc Purgar; \$3.- Marija Zai; \$2.- Hinko Bedrač, Mrs. Lah; \$0.70 Anton Golobič; \$0.50 Andrew Zacutti.

P. EVGEN KETIŠ, AFRIKA: — \$15.- N.N. (Vic.); \$10.- N.N., Jakob in Milka Božič; \$5.- Adrijana Kobal (v spomin pokojnemu Janku Bavčar); \$3.- Mirjam Bogdan in Judita Bavčar.

FRANČIŠKOVA MLADINA: — \$100.- N.N. (NSW) \$10.- N.N.; \$5.- Julka Mrčun; \$3.- Mirko Cuderman.

SLOMSKOV SKLAD: — \$10.- N.N.

ZDRAVNIK obišče bolno ženo na domu in ji da toplomer v usta. 'Vročino bom zmeril. Zdaj morate imeti usta za nekaj minut zaprta', ji je povedal.

Mož pa ob postelji med merjenjem vročine zdravniku: 'Gospod doktor, koliko pa stane takale priprava?'

★

'ZAKAJ si pa udaril svojo sestrico, da zdaj tako joka?'

'Ker goljufa pri igri.'

'Kako te je pa goljufala?'

'Igrala sva se Adama in Evo, pa je sama pojedla jabolko.'

nesla Franc Mencec in Beverley Judith Ann r. Wright. — Drugi krst tega dne pa je bil krst Andreja, sinka Dušana Novaka in Katarine r. Mihaljevič, Airport West. — 25. junija sta iz North Fawknerja prinesla h krstu Jože Barbiš in Albina r. Korče: sinko je dobil ime Johnny. Družinica Vekoslava Rutarja in Marije r. Cuzzolin, St. Albans, pa je dobila hčerko: vpisana je v krstno knjigo na isti dan kot Chindy Margaret. Naše čestitke vsem!

● Mnoge župnije so že uvedle skupne krste otrok enkrat na mesec, da je tako zopet bolj poudarjeno včlanjenje otroka v božje ljudstvo. Za starše pa imajo prej skupni sestanek, da jih pouče o dolžnostih, ki jih bodo za otroka s krstom sprejeli. Na nekaj podobnega bomo morali začeti misliti tudi mi.

Lepo pa smo se že premaknili iz mrtve točke z ozirom na branje beril pri nedeljski deseti maši. Nekaj bravec smo že dobili in če se jih prijavi še nekaj, bom prav vesel. Tudi nam je vedno lažje dobiti par, ki pri maši prinese darove k oltarju. Enako je malo manj strahu med moškimi, če so naprošeni za pobiranje darov po cerkvi. V teh stvarih smo Slovenci čudno sramežljivi: kar je po avstralskih farah že samo ob sebi umevno, mi šele počasi uvajamo. No, led je menda prebit.

● Kruševec Jožek v Morwellu je svojo iztuhalo, da razlikuje mene in p. Stanka. Hvaležen sem mu, da ni sledil Melburnu, kjer sva "stari" in "mladi pater". Po obisku p. Stanka je staršem odločno povedal: "To ni bil pater — pater je oni drugi. To je bil samo stric . . ." Hvala, Jožek!

● V Morwellu sem pri zadnjem obisku zvedel, da je bil 8. februarja v družini Ivana Vidoviča in Marije r. Vrviščar rojen sinček in bil krščen na ime David. Je pa že po 34 urah življenja odsel med angelčke. Pogreb je bil 12. februarja. — Sožalje družinici izrekam sicer z zamudo, pa vseeno prav iz srca.

● Večerno mašo bomo imeli na praznik svete Ane (sreda 26. julija), dalje na prvi petek v avgustu (4. avgusta) in na zapovedan praznik Marijinega vnebovzetja (torek 15. avgusta). Redno ob pol osmih zvečer.

● Adelaida bo imela slovensko mašo na četrto nedeljo v juliju (23. julija) ob štirih popoldne v cerkvi Srca Jezusovega, Hindmarsh. Adelaidске starše, ki so prijaviili svoje otroke za sveto birmo, bi prosil, ako bi jih pripeljali na Slovenski misijon (47 Young Ave., West Hindmarsh, poleg Slovenskega doma) v soboto 22. julija ob štirih popoldne. — Naselbino Berri ta mesec žal ne bom mogel obiskati. — Slovenska maša v Wodongi (cerkev Srca Jezusovega, Wodonga East) bo na peto julijsko nedeljo (30. julija) ob petih popoldne.

Misli, Julij 1972

Izpod Triglava

NOVOMASNIKOV imamo Slovenci tudi letos kar lepo število. Zadnja "Družina" prinaša na srednjih dveh straneh njihove slike. Kar 53 jih lahko naštejemo. Še vedno prevladujejo poklici iz kmečkih družin: 25. Delavske družine so jih letos dale 17.

K številu 53 še ni prištel novomašnik med kanadskimi izseljenci. Pa bo najbrž še kateri kje po svetu. Kdaj bomo spet avstralski Slovenci dočakali novo mašo, je pa vprašanje. Na žalost nič ne kaže.

"STOPINJE 1972" je ime novi knjigi, ki se ji reče tudi **Zbornik Slovenskega Pomurja ali Prekmurja**. Izšla je o priliki 900-letnice soboške župnije sv. Nikolaja. Uredil je knjigo mariborski stolni kanonik Jožef Smej, rojen Prekmurec in bivši župnik v Murski Soboti. Veliko je urednik napisal sam, prispevali so spise nekateri duhovniki, sami Prekmurci. Knjigo je izdal ožji krožek prekmurskih duhovnikov. Vsi spisi so o Prekmurju, njegovi preteklosti in sedanjosti, ima pa tudi izvirne pesmi misijonarja dr. Pavla Berdena. Župnik Anton Holzedel je prispeval posebno zanimiv doprinos: Nekaj spominov na leta okupacije 1941-45.

TUDI KOLEDAR ZA LETO 1972 je vključen v zgoraj omenjenem Zborniku. Imena mesecev so navedena tako, kot jih poznajo Prekmurci leta in leta nazaj. Poglejmo, kakšna so! Januar — Sečen, Februar — Sušec, Marec — Mali traven, April — Veliki traven, Maj — Risalsček, — Junij — Ivanšček, Julij — Jakobošček, Avgust — Mešnjek, September — Mihašček, Oktober — Vsesvišček, November — Andrejšček, — December — Prosinec. — Kot vidimo, je več imen vzetih od svetnikov tistega meseca. — Maj je pa Risalsček zato, ker v tem mesecu pridejo binkošti — po prekmursko: Risale.

V VEČJIH KRAJIH (Ljubljana, Kranj, Celje, Maribor, Koper, Murska Sobota, Nova Gorica, Ajdovščina) so že vpeljani posebni tečajji za zaročene, ki se pripravljajo na zakon. Po sedem in več večerov jim strokovnjaki govorijo o raznih problemih, verskih, moralnih, psiholoških. Tečajev se udeležujejo zaročenci z vsega področja — danes, ko so na razpolago prevozna sredstva, to ni težavno. Prejšnji pomanjkljivi in na kako uro stisnjen (župnikov) pouk nadomeščajo zdaj ti večeri za zaročence, ki se lahko precej časa pred poroko v miru poučijo o tako važni problematiki, o življenju v dvoje in o oblikovanju družine.

TONE KRALJ, slikar, grafik in kipar, je letos prejel Prešernovo nagrado, najvišjo kulturno nagrado na Slovenskem. Velja za njegovo življenjsko delo na področju likovne umetnosti. Umetnik, ki je doslej domovina nanj precej pozabljala in je bolj cenjen in priznan na tujem, je tako na večer svojega življenja le tudi doma dobil priznanje, ki ga je gotovo zaslužil. Tone Kralj je bil rojen v Dobropolju leta 1900. Precejšen del njegovih slik in kipov krasi naše cerkve, večinoma na Primorskem, kjer je s slikami hotel povedati to, česar pod fašizmom tlačeno ljudstvo ni smelo izpovedati.

AMERIŠKI KULTURNI CENTER s čitalnico in knjižnico v Ljubljani, o čemer smo poročali v MISLIH, da se pripravlja, je **odpovedan**. Odprt naj bi bil to pomlad in Nixonov poblaščenec, bivši senator Frank Lausche, naj bi ga slovesno odprl, morda tudi vodil. Pa je posegel vmes Edvard Kardelj in dal ukaz, da se vse priprave ustavijo. To zaradi tega, ker je Nixon z morskimi blokadami in ponovnimi zračnimi napadi na severni Vietnam kriv "agresije" nad miroljubno in pravično državo v Aziji . . . Lahko si pri tem mislimo sveže: Kardelj ni vzrojal zoper Nixona, ampak zoper Lauscheta, ki je splošno znan nasprotnik komunizma vseh različnih odtenkov.

DR. FRANC PEDIČEK je bil direktor Pedagoškega inštituta na ljubljanski univerzi vse do novejšega časa. Učil pa je nekaj, kar ni šlo v račune partijcem. Njegov nauk je bil: otroka je treba vzgojiti najprej v dobrega in poštenega človeka, šele potem v političnega pripadnika kakšnega režima. Zoper Pedička je javno nastopil partijec profesor Vladimir Schmid. Pedičkov nauk je razglasil za krivoverstvo. Dosegel je to, da so oblasti Pedičku vzele direktorsko službo in jo dale — Schmidu.

SAVO PRI KRŠKEM bodo čez nekaj let ogrevali do 28 stopinj Celzija, včasih morda še bolj. To bo takrat, ko bo delovala jederska elektrarna, ki jo misli ta graditi skupno Slovenija in Hrvaška. Gradnja se naj bi začela prihodnje leto, obratovala bo pa šele leta 1977. Iz Save bodo črpali mnogo vode za hlajenje kondenzatorja v elektrarni, nato pa vročo posiljali nazaj v strugo Save. Toplota vode bo odvisna od tega, koliko je bo Sava imela ob raznih letnih časih. Manj ko bo vode, bolj bo vroča. Strokovnjaki menijo, da življenju v vodi umetna toplota, oziroma vročina, ne bo škodovala.

NOV MOST ČEZ GRADAŠČICO v Ljubljani je bil v načrtu za prihodnje leto, ko bodo proslavljali petstoletnico kmečkih puntov. Vendar ta načrt ni bil odobren. Zdaj ugibajo, če že mora biti postavljen kak spomenik, kje naj bi bil in kakšen. Nekateri mislijo, da bi bilo za kaj takega najbolj primerno krško polje ali pa Slovenske Konjice. To se pravi, v kakem kraju, ki je bil središče punta. Vsakakor pa bodo proslave same po mnogih krajih, v Ljubljani na primer v tivolski dvorani, kjer bo glavni govornik — kajpada! — veliki "puntar" Edvard Kardelj.

V **ŠT. JAKOBU V ROZU** na Koroškem je letos v marcu pogorela farna cerkev. Ogenj je nastal v suhi travi okoli cerkve, zašel na pokopališče in od tam obkolil cerkev. Kljub hitri pomoči raznih požarnih bramb iz okolice požara ni bilo mogoče ustaviti. Pogorelo je vse, tudi zvonovi so zgrmeli iz zvonika. Posrečilo se je pa ogenj omejiti na cerkev, domovi pod njo in nad njo so ostali neprizadeti. Zanimivo je, da so v razvalinah našli zgodovinski dokument v slovenščini iz leta 1888, ko so cerkev prekrili. Takrat so v jabolko vrhu zvonika spravili listino z važnimi podatki iz zgodovine cerkve.

"**DVANAJST MOŠKIH ZBOROV**" je naslov pesmarice, za katero se navdušujejo ljubitelji petja na Tržaškem in Goriškem. Skladatelj je dr. Franjo Delak, po poklicu zdravnik, obenem pa izvežban glasbenik. Do nedavna je živel v New Yorku in tam vodil moški pevski zbor. Nato se je vrnil v Trst. S seboj je prinesel zgoraj imenovano pesmarico, ki je izšla že v New Yorku in je zdaj postala bolj znana na Primorskem. Vsebuje v glavnem dva dela. V prvem so pesmi vesele in poskočne narave, drugi del je resnobnega značaja. Med pesniki so zastopani Petruška, Jenko, Župančič, Murn in drugi.

VERSKI LIST "DRUŽINA" v Ljubljani slavi letos dvajsetletnico svojega obstoja. Temu slavju je posvetil svojo izdajo z dne 21. maja. Vseh pet slovenskih škofov je napisalo svoje čestitke in razmišljanja ob tej pomembni obletnici. Uredniki so napisali kratko zgodovino lista vse od takrat, ko ga je začel izdajati le za svojo versko pokrajino rajni msgr. Toroš v Novi Gorici. Prvi urednik je bil dr. Jože Premrov, ki biva v Ljubljani. Na Primorskem takrat še ni bilo primerne tiskarne, pa tudi urednika ni bilo lahko dobiti. Sprva je imela "Družina" velike težave, že zato, ker za tak list "ni bilo papirja". V teku časa so se razmere zelo spremenile, list so prevzeli vsi slovenski škofje in ga razširili po vsej Sloveniji. Danes ima visoko na-

klado in z velikim zadovoljstvom segajo po njem vse od Prekmurja do Kopra.

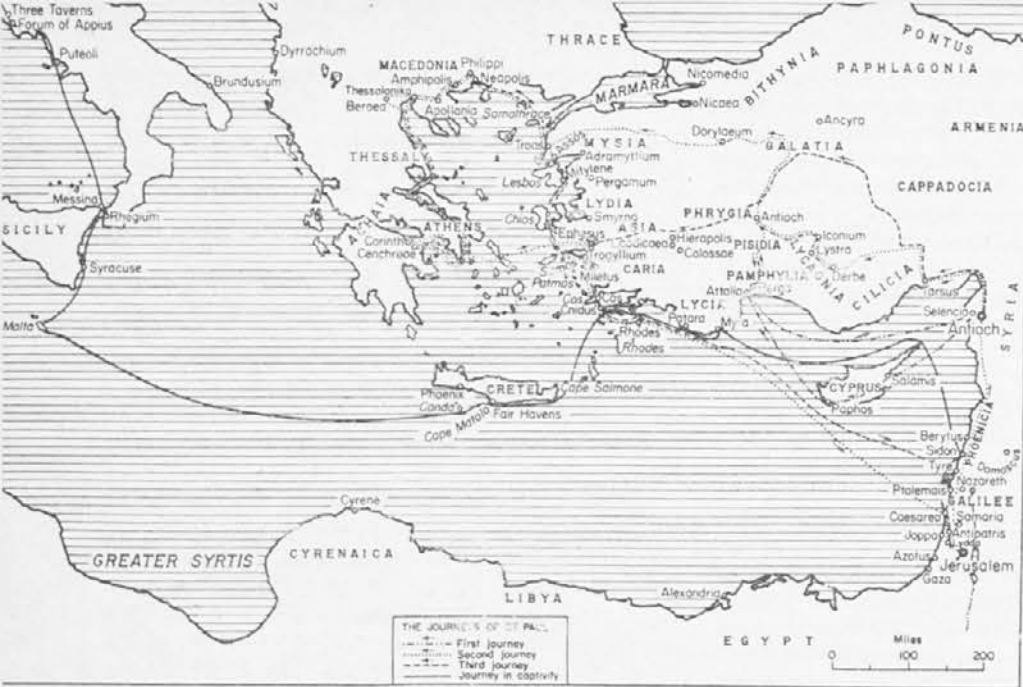
ŠKOF DR. JANEZ JENKO je v svojem dopisu DRUŽINI zapisal med drugim tudi neslednje misli: Vsakih 14 dni nas obiskuje ta list in nam prinaša duhovne hrane. Začelo se je iz majhnega, sedaj pa je kar zajeten in množičen list. Pozna ga pretežna večina slovenskih vernikov ne samo v domovini, ampak tudi v zdomstvu . . . Naša slovenska družina hira, saj poprečno nima več niti dveh otrok. Kdo naj jo ozdravi, da ji prinese življenjskega poguma in pripravljenosti za žrtve in odpovedi, ki so združene z večjim številom otrok, če ne zavestni in globoko verni katoličani, ki morajo biti duša, luč in kvas svoje okolice?

LETOS V APRILU je Tito obiskal Pulj. V govoru je naglasil, da se je nacionalizem pojavil v vseh republikah, ne le na Hrvaškem. Toda Jugoslavija bo tudi te politične težave prebrodila, ker je "jugoslovanska skupnost trdno zacementirana". Po njegovem morajo jugoslovanski narodi dvigniti svojo življenjsko raven. Nikar naj se ne vprašujejo, kdo je Srb, Hrvat, Slovenec, Makedonec . . . ampak: kako se živi in ali nekdo živi na račun drugega . . . O teh zadnjih dveh vprašanjih se kar redno sprašuje ljubljanski "Pavliha" in na račun odgovorov zbija šale. Kako se živi, ve narod predobro. Kdo živi na račun drugega, pa tudi ni skrivnost.

STO LET POTEKA letos, kar je bilo v Špetru Slovencev v Beneški Sloveniji ustanovljeno učiteljsiše. In po sto letih se bo letos s katedra tega učiteljsišča prvič slišala slovenska beseda, tako nam poroča "Matajur". V predavalnici učiteljsišča se je nedavno začel tečaj slovenskega jezika kot priprava za redne tečaje, ki bodo sledili prihodnja leta. Skromen korak po dolgi dobi — pa tudi te pravično pridobljene drobtinice so Beneški Slovenci veselili.

Pogled na Vipavo

Napisal evangelist sv. Luka

RAZLAGA P. BERNARD

V MAKEDONSKEM MESTU FILIPIH

Odpluli smo torej iz Troade in se peljali naravnost na Samotrake, prihodnji dan pa v Neapolis; in od ondod v Filipe, ki so prvo mesto makedonske pokrajine, naselbina. V tem mestu smo se nudili nekaj dni. Sobotni dan smo šli izven mestnih vrat k reki, kjer smo mislili, da je molilnica; sedli smo in govorili ženam, ki so se bile tam zbrale. Poslušala je tudi neka hogaboječa žena iz mesta Teatire, po imenu Lidija, ki je kupčevala s škrlatom; njej je Gospod odprl srce, da je pazila na Pavlove besede. Ko je bila s svojo hišo krščena, nas je povabila z besedami: Ako ste me spoznali za verno Gospodu, pridite v mojo hišo in tu ostanite. — In nas je primorala.

Ko smo nekoč šli v molilnico, nas je pa srečala neka deklica, ki je imela vedežnega duha in je svojim gospodarjem z vedeževanjem donášala veliko dobička. Ta je šla za Pavlom in za nami ter vpila: Ti ljudje so služabniki Boga Najvišnjega in vam oznanjajo pot zveličanja! To je delala mnogo dni.

Pavlu je postalo mučno, obrnil se je in duhu rekel: V imenu Jezusa Kristusa ti zapovem, da greš iz nje! In tisti hip je odšel. Ko so pa videli njeni gospodarji, da je upanje na dobiček zginilo, so prišli Pavla in Sila ter ju vlekli na trg pred gosposko. Ko so ju privedli pred poglavarje, so rekli: "Ti ljudje, ki so Judje, vznemirjajo naše mesto in oznanjajo običaje, katerih mi ne smemo sprejeti ne izpolnjevati, ker smo Rimljani".

In množica se je vzdignila proti njima, poglavarji pa so jima strgali obleko in ukazali, naj ju sibajo. Ko so ju hudo pretepli, so ju vrgli v ječo in ječarju naročili, naj ju varno straži. Na tako naročilo ju je vrgel v najbolj notranjo ječo in jima noge dal v klado.

(Dalje v avgustu)

ki jih Luka navaja, so v današnji Turčiji, a tiste čase so bile del rimskega imperija. Takratno Troado pa danes imenujemo Dardanele, ob obali Egejskega morja. Tam je bilo pristanišče za plovo v Evropo. Zakaj Sveti Duh ni pustil pridigati po nadaljnih deželah Male Azije, seveda zastonj ugibamo. Vsekakor tudi Pavel in njegovi niso izgubljali časa z ugibanjem, lepo tiho so ubogali.

EVANGELIJ PREHAJA V EVROPO

V tem poglavju je zanimivo najprej to, da pisatelj Luka vključuje med misijonarje tudi sam sebe in piše "smo se peljali". Od kod se je nenadoma vzel v Troadi in se pridružil Pavlovi skupini, nič ne omenja. Ostane uganka tudi za nas. Pomenljivo je pa to že zaradi tega, da doslej nekaj časa Luka poroča, kar je tudi sam doživel in videl, ne le od drugih poizvedel.

Samotraka je na pragu Evrope, kos tedanje Grčije. Ustavili so se šele v Filipih. Filipi so bili eno glavnih mest Makedonije. Ime je dobilo po očetu Aleksandra Velikega. V tem mestu je bilo tako malo Judov, da niso imeli lastne shodnice. Zbirali so se k molitvi na prostem ob vodi, da so lahko opravljali tudi obredna umivanja. Pavel jih je poiskal, kot je imel navado povsod najprej spregovoriti Judom. Zanimivo je, da je bila njegova prva evropska vernica — ženska. Pavel je nerad sprejel njeno gostoljubje, ker se je rajši povsod zaposlil in se sam vzdrževal. Enako njegovi spremljevalci.

Tista deklica je bila gotovo preprosta sužnja, ki so jo gospodarji grdo izkoriščali. Pavel je v sebi dognal, da mora biti obsedena in iz nje govori hudobni duh. Njegovega pričevanja pa ni hotel sprejeti, kakor tudi Jezus sam ni maral, da bi hudobni duh oznanjal njegovo božanstvo. Pavel je izgnal hudobnega duha, toda s tem si je nakopal hudo preganjanje.

Izguba dobička pač ni bila pred javnostjo dovolj močna obtožba, da bi se ljudstvo dalo samo zato nahujskati. Hitro so našli vse hujše obdolžitve, ki so se ljudi prijele. Rimljani smo, ti so pa Judje! Kar po njih! — In Pavel s Silom se je znašel v globoki ječi z nogami v kladah.

PAVLOVO DRUGO POTOVANJE

Čez nekaj dni je Pavel rekel Barnabu: Vrniva se in poglejva, kako je z brati po vseh mestih, koder sva oznanjala božjo besedo. Barnaba je hotel s seboj vzeti tudi Janeza s priimkom Marko. Pavel je pa mislil, naj bi njega, ki se je bil v Pamfiliji od njiju ločil in ni šel z njima na delo, ne jemala s seboj. Prišlo je do tolikega nesoglasja, da sta se razšla in Barnaba je vzel s seboj Marka ter odplul na Ciper. Pavel pa si je izbral Sila in je odpotoval, od bratov priporočen Gospodovi milosti. Potoval je pa skozi Sirijo in Cilicijo in utrjeval Cerkev.

SKOZI MALO AZIJO

Prišel je tudi v Derbe in Listro. In glej, tam je bil neki učenec, po imenu Timotej, sin verne judovske žene in poganskega očeta, pri bratih v Listri in Ikoniju na dobrem glasu. Tega je Pavel hotel imeti, da bi šel z njim. Vzel ga je torej in ga zaradi Judov, ki so bili v teh krajih, dal obrezati; zakaj vsi so vedeli, da je bil njegov oče pogan.

Ko so potovali skozi mesta, so jim v izpolnjevanje izročali naredbe, ki so jih sklenili apostoli in starešine v Jeruzalemu. Cerkev so se torej v veri utrjevale in vsak dan po številu rasle.

Prehodili so Frigijo in galaško deželo, ker jim je Sveti Duh zabranil oznanjati nauk v Aziji. Ko so prišli do Mizije, so skušali priti v Bitinijo, pa jim Jezusov Duh ni pustil. Šli so torej skozi Mizijo in prišli v Troado. In ponoči je Pavel videl prikazen: neki Makedonec je stal pred njim in ga prosil: V Makedonijo pridi in nam pomagaj! Ko je videl to prikazen, smo takoj iskali priložnosti, kako bi prišli v Makedonijo, prepričani, da nas je Bog poklical, da jim oznanimo evangelij.

SKRB ZA ŽE USTANOVJENE CERKVE

Nesoglasje med Pavlom in Barnabom zaradi Marka je bila gotovo kaj neprijetna zadevščina. Privedla je pa do tega, da sta odšli to pot dve misijonski ekipi na potovanje, ne samo ena. Barnaba se je morda malo preveč potegoval za Marka, je bil pač njegov sorodnik. Pa tudi Pavel ni dolgo držal zamere napram Marku, iz njegovih pisem vemo, da je bil pozneje Marko eden najljubših njegovih pomočnikov. Barnaba z Markom je torej odšel proti zahodu — na Ciper — Pavel pa s Silom proti severu in je v Mali Aziji obiskoval Cerkev od druge strani kot prvič.

TIMOTEJEV ZANIMIV PRIMER

Nekaj vrstic nižje beremo, da sta Pavel in Sila sporočala vernikom odredbe koncila v Jeruzalemu. To se pravi, pogani niso podvrženi Mojzesovi postavi, preden se dajo krstiti. Za Jude je pa ostala v veljavi, čeprav ne iz verskih, ampak le iz disciplinskih razlogov. Kaj pa človek, kot je bil Timotej — sin judovske matere in poganskega očeta? Pred judovsko sodbo je veljal za Juda — torej spada pod Mojzesovo postavo. Pavel je rad odnehal, saj je šlo samo za to, da bi imel pred Judi mir, obenem pa bi dobil enega najboljših pomočnikov na svojim misijonih.

Luka našteva dežele v Mali Aziji, ki jih Pavel na prvem potovanju ni obiskal. Vidi se, da mu je tudi na tem potovanju šlo za nove ustanovitve, ne le za obisk že ustanovljenih. Dežele.

Malo po Indoneziji

TOMAŽ MOŽINA, Singapore

NAD AVSTRALIJO LEŽI velika otoška dežela — Indonezija. Meri 575 kv. milj in ima kakšnih 125 milijonov ljudi. Sestoji iz več tisoč otokov, od katerih so najvažnejši Sumatra, Borneo, Celebes in Java. Ta zadnji je najbolj pomemben, saj je bil središče stare civilizacije in danes živi na njem več kot polovica vsega prebivalstva Indonezije.

Pomudil sem se nekoliko le na otokih Bali in Javi. Bali je znamenit, verjetno ste o tem že slišali, po svojevrstnih mističnih plesih in glasbi, izvirajoči iz hinduistične kulture. Od 14. stoletja naprej je na vse indonezijske otoke prodrli muslimanski vpliv, razen na Bali. Ta je po omiki, veri in običajih še vedno pristno hinduističen. Četudi otok ne meri niti polovice Slovenije in šteje 2,5 milijona ljudi, je na njem več ko 10.000 templjev in verskih vrto. Okrog njih domačini plešejo in pojo podnevi in ponoči.

Vasi po otoku prirejajo ob posebnih priložnostih svoj domači epični balet RAHAJANA. Imel sem ga priliko občudovati. V bistvu predstavlja boj med dobrimi in zlimi duhovi. Plešejo v posebnih kostumih — BATIK — in med plesi so najbolj znameniti BARONG, TAR-KRIS, KECNAK (ples opic) in LE-GONG. Spremlja jih GAMRLAN in PELOS glasba. Orkester predstavlja nekatrške bakrene plošče različnih velikosti in debelosti, ki so razpostavljene na majhnih nizkih mizah. Po njih udarjajo glasbeniki s posebnimi kladivi: klink, klank, klenk! Za uho še kar prijetno, četudi nekoliko melanholično.

Na ogled po otoku sem jo ubral z motorjem. Najel sem si z motorjem vred njegovega lastnika — domačina. Bil mi je za vodiča. Obletela sva ves otok. Dopoldne sem se kopal v morju na eni strani otoka, popoldne sem že občudoval v notranjosti 10.000 ft. visoki ognjenik GUNUNG AGUNG. Na poti nazaj sva se ustavila v naselju UBOD, kjer živi več ko sto slikarjev, tudi precej Evropejcev.

Pokrajina je idilična, tropična, in vsepovsod je videti riževe terase. Domačini, posebno po vaseh, so bolj "pomanjkljivo" oblečeni. So razmeroma urejeni

Naš marljivi prispevkar je 20. aprila odšel po uradnih poslih v London — po precejšnjih ovinkih. Mimogrede si je namreč želel ogledati kaj novega sveta. Obljubil je, da bo s potovanja pisal za MISLI. Tu imamo njegov prvi prispevek, prav zanimiv. — Urednik.

in zadovoljni. Nesnage in revščine nisem opazil, čeprav živijo precej primitivno. Ponoči si svetijo le z leščerbami.

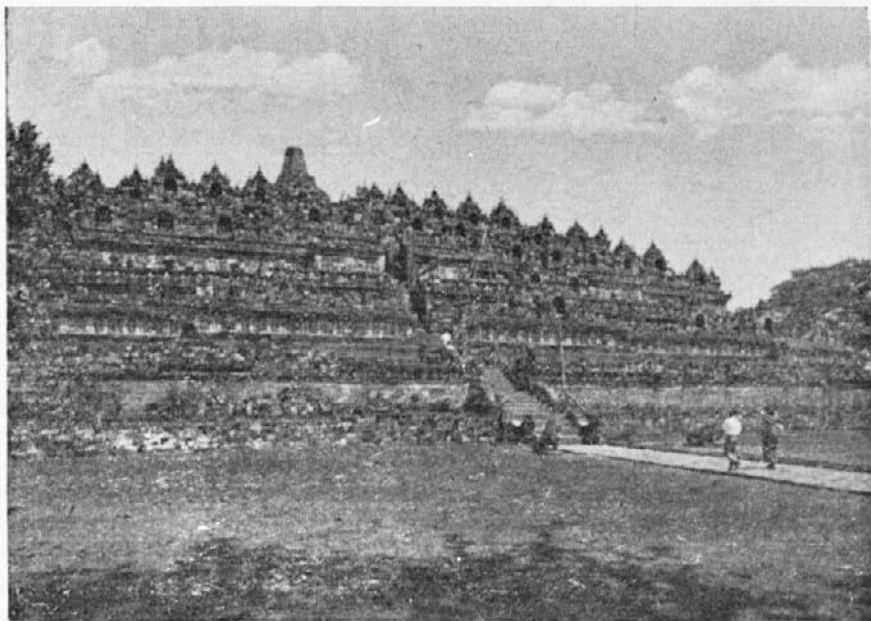
Otok Bali obiskuje mnogo izletnikov, bodisi Indonezijcev samih, bodisi izletnikov z vseh vetrov širnega sveta. Od tujcev so se mi zdeli najbolj prijetni Skandinavci in Francozi, najbolj pusti pa Avstranci in Angleži. Mislil sem pač, da sem edini Slovenec v tej družbi, pa sem se motil. Ko sem v glavnem mestu na banki menjal denar, sem se srečal z Marrijanom Kramarjem iz Avstralije. Tudi on potuje v Evropo, seveda pa po drugačnih potih.

Polet v Djakarta

Z Balijsa sem poletel v zgodnjem sončnem popoldnevu naravnost v Djakarta na otoku Java. Že iz letala sem opazil, da je ta 4 milijonska prestolnica Indonezije salamensko zanikrna in umazana. Majhne, blatne, kurnikom podobne hišice sem videl vsenakrog. Ceste polne blata in šare, v jarkih ob njih se ljudje kopljejo in opravljajo še druge potrebe. Pot od

Domačinki pri Legong plesu.

Nekaj čudovitega je tempelj Borobudur, Java (iz 8. stoletja).

letališča v mesto je vodila skozi vso to revščino in zanemarjenost. Kar prav, da se bom mudil tu samo dva dni. Globoko potrto sem opazoval te siromašne ljudi. Res, kako poceni in kar brez vrednosti je lahko življenje človeka!

Po mestu sem stopil peš. Srečeval sem mnogo policajev in vojakov. Neprestano pobirajo s ceste reveže, nezaposlene, ki nimajo kam iti. Tako sem zadel na temnega stražarja z napravljenim bajonetom. Z jezno kretnjo mi je kazal na drugo stran širokega bulevarja. Bil je stražar pred imenitno predsednikovo palačo. Pa ima general Suharto nedaleč od tam še dva dvorca.

V hotelu sem se srečal z Nemcem iz Kanade, ki poučuje angleščino na Tajskem. Domenila sva se, da bova naslednji dan potovala v 180 km oddaljeni Bandung, kjer je bila leta 1955 prva afro-azijska konferenca. Toda on ni mogel izpolniti dogovora, moral je nekam drugam. Tako sem kar sam odrinil v Bandung in sicer z avtobusom. Želel sem srečati in opazovati domačine, kakršni pač so. Bila je nedelja dopoldne in vse je sililo iz mesta. Kakšna gužva in vročina! Le 6 stopinj pod ekvatorjem!

Vozila vseh vrst, vseh starosti, vseh velikosti: tricikli, vozovi s konjsko vprego, kamioni, kolesarji, mercedesi . . . Prodajalci ob cesti vseskozi so zgahnjali svoj živ žav. In umazanija! Vendar je bil del pokrajine ob cesti kar slikovit, predvsem zaradi zelenega gričevja s čajnimi in rižnimi nasadi. Nekoliko nas je zmotil monsunki dež, ki se je kar nenadoma vlijal na nas.

Mesto Bandung me je pa razočaralo. Spet raztrgani otroci, spet polno zanemarjenosti, spet brezbriznost in otopelost na obrazih domala vseh ljudi. Kar hitro sem jo pobrišal z vlakom nazaj v Djakarto.

Kljub vsemu imam Indonezijce za prijazne in poštene. Zmerom so mi vrnili pravi denar, ko sem kaj kupoval. Če sem se zmotil, so me na pomoto takoj opozorili. Nihče mi ni kaj ukradel ali me drugače ogrožal.

Pogovarjal sem se z nekimi nizozemskimi turisti, ki so tod služili vojake pred kakimi 25 leti. Trdili so, da je visok prirastek prebivalstva najbolj pereč problem dežele. Menili pa so tudi, da so Indonezijci danes bolj zadovoljni in bolj samozavestni kot nekdaj. Bo to vodilo k boljšemu gospodarstvu? Mnogo znakov kaže, da bo tako.

IZ LJUBLJANSKEGA "PAVLIHA":

● Zakaj pri nas upokojeni odličniki še kar najprej aktivno služijo? — Zato, ker so si med redno zaposlitvijo nabrali moči za delo po upokojitvi. Ne poznam nobenega rudarja, ki bi po upokojitvi še rinal v jamo na delo.

● Kapitalisti so zares nekaj strašnega! Že spet jim je uspelo, da so me podkupili . . .

● 'V službo me ne vzamejo, ker nimam prakse. Prakso pa bi imel samo, če bi bil že prej v službi. Pa me tudi takrat niso vzeli, ker — nisem imel prakse . . .'

ŠIMNOV LIPE

Napisala Krista Hafnerjeva

Risbe: Maksim Gaspari

POVEST

(Nadaljevanje)

7. PASTIR

Sredi meseca junija, ko se je že oglašal sveti Janez in je bila praprot v gozdu vsa bela v dišečem cvetju, je rekel stari Joza Lipetu: "Tekmeča imaš. Tudi Blažon se ponuja Balantu. Ni prida fant in ga ne maram za pomočnika. Zadnji čas je, da se pobrigaš za službo in stopiš do strica".

Lipe je povetil glavo. Kako naj gre do strica, ko pa gotovo ne bo ničesar dosegel? Urh bo branil. Da, Urh! Od tistega večera, ko je šel ponj v gostilno, je imel v Urhu hudega sovražnika. Dobro je to vedel. Žalostno je zmajal z glavo v misli nanj.

S težkim korakom je odšel v vas. Po onem dogodku se z Urhom ništa več srečala.

Na vežnem pragu sta trčila skupaj. Urh se je pravkar z motiko na rami odpravljal na njivo. Lipetu je zastala sapa, ko ga je zagledal. Urh je pobledel, škrtnil z zobmi, pa se mahoma spremenil in rekel prijazno:

"Kaj bi pa ti rad?"

Lipe je za hip pomišljaj, ali bi mu povedal, po kaj je prišel.

"K stricu bi rad. Prosil bi ga, če me vzame za pastirja v planine". In ko je videl, da ga Urh prijazno gleda, je pogumno dostavil:

"Morda bi še ti zame prijazno besedo izpregovoril. Res zdaj še ne znam pasti, pa se bom že naučil. Joza bo zraven in njemu bom že znal pomagati".

"Prepozen si", je zmajal Urh z glavo. "Blažonu sem že obljubil".

Lipe se je ves zmedel. No, zdaj je konec njegovih načrtov. Nič ne bo z zaslužkom, s katerim je hotel olajšati materi težko življenje. In nič s tistim lepim bivanjem na planini, o katerem mu je Joza toliko pripovedoval. Zdaj je vsega konec.

Sevražnost je vstajala v njem do Urha, ki mu noče pomagati do poštenega dela. Jezno je bleknil:

"Nemara misliš, da ti bo Blažon pomagal v gorah in ti bo skrival puško?"

Urh je prebledel. Zamahnil je z roko, a jo nena doma pritegnil nazaj, da ne bi udaril. Stari Balant je stal za njima.

"Kaj se pa vidva zopet pisano gledata", ju je nagovoril. Urh je prestrašen pogledal in se nato z očmi vsesal v Lipeta.

"Zakaj se pa ti več ne prikažeš?" se je Balant obrnil k Lipetu. "Zadnjič si Urha našel in ga domov poslal — no, preveč lahko to delo ni bilo, sodim. Po kovača te pa ni bilo, ki sem ti ga obljubil. Ali smo tako prevzetni ali pa tako bogati, da ne maramo denarja, a?"

"Za pastirja bi rad k nam v planino", je hitro bruhnil Urh iz sebe. Kar mahoma se je premislil in spremenil svoje obnašanje do Lipeta. "Prosil me je, da bi pri vas govoril zanj. Mislim, da lahko poskusimo — zdaj, ko mene več ne pustite na planine".

"Ne, tebe ne. Kakor sem rekel. Za Lipeta pa ne rečem, da ne. Res je še mlad, toda če ga Joza mara, je meni tudi prav".

"O, Joza me že mara" je Lipe veselo zarajal. "Sam me je poslal k vam. Menil je celo . . ."

"No, kaj?"

"Da bi se nemara še za jančka znamenila, če bi vam dobro služil".

"Za jančka? Hahaha, fant, ali veš, koliko tak janček stane?"

"Ne stric. Toda Joza bo vedel. Vprašal ga bom".

"Kaj boš Jozo spraševal. Saj ti jaz lahko povem. Sicer pa . . . čemu bi ti to pravil. Če mi bo Joza jeseni povedal, da si se skazal za dobrega pastirja, pa ti ga bom nemara za nameček pridal k plači. Da boš vedel, da sem res tvoj stric, ki ti dobro hoče. Ali si zdaj zadovoljen?"

"O seveda sem, pa še kako. Kar vriskal bi. Saj se mi je uresničila želja, ki sem vam jo povedal že onega dne, ko sva se prvič videla".

"No, kaj pa je to bilo?"

"Da se bova radi te paše še zmenila. Zdaj sve se pa res".

"Viš ga, kroto, kako se ti napihuje. To pot si me

res ujetel, pa upam, da ne bo v škodo ne meni ne tebi. Urh je pa tudi lahko zadovoljen, ko ve, da je rešen posla, ki mu ni bil všeč", se je posmehljivo čbrnil do sina. "Veš, Urh, marsikaj mi je znano, kar misliš, da ne vem. Toda pazi se. Moje prizanesljivosti bo enkrat konec. Če zvem, da si se zopet spajdašil z Melkovim, potem . . ."

Grdo ga je pogledal in odšel mimo fantov na dvorišče.

Urh je mračno gledal za njim. "Vse zve", je mrmral sam vase. Potem pa je rekel Lipetu: "Tako, zdaj sva bot. Jezik znaš držati za zobmi in to mi je všeč". Tudi on je odšel po svojem poslu.

"Bom šel na planince, na visoke gore . . ." je glasno pel Lipe, ko se je vračal k Jozu. Kar planil je k staremu pastirju: "Sem že pastir", mu je pripovedal brez sape, "in jančka tudi dobim jeseni".

"Tako", je rekel Joza počasi. "Bič ti bo zdaj prav prišel".

"Kakšen bič?" se je Lipe prestrašil.

"Tisti, ki ga skrivaš doma za tramom pod streho. Zdaj ti ga ne bo treba več skrivati. Zdaj si boš z njim služil vsakdanji kruh".

"Ne", je odgovoril Lipe zamišljeno. "Ta je za spomin. Za živino bo vsaka palica dobra".

* * *

Planina Na Kraju je ena naših najlepših planin. Tiha kakor skrit biser leži pod sivim Bogatinom. V pravljicnem svetu, ki se razprostira tam okoli, je ona sama kot čudovita pravljica.

Bohinjci gonijo tja svojo živino na pašo dan po

svetem Petru in Pavlu. Takrat se je narava že ogrela, tudi sneg je že izginil z Bogatina in sosednjih gora. Ni se več bati hudih mrazov. Planina je že ozelenela in prve pomladanske cvetke zaljšajo planinski svet.

Živina v dolini je vsakokrat že vnaprej vohala mla-do zelenje in silila iz zatohlih hlevov na sveži gorski zrak. Kadarkoli so se tiste dni odprla vrata, se je hrepeneče ozirala skozi nje in zateglo mukala, kakor bi prosila, da jo spuste iz verig tja v goro, kjer bo sočna paša in sonce in prostost.

Letos je bila tista noč, ko so gonili živino v gore, še posebno lepa. Polna luna je svetila in drobne zvezde so migljale na nebu. Komaj se je zmračilo, že je postalo vse živo na vasi. To noč nihče ni spal. Ljudje so odpirali hlevska vrata in še zadnjič krmili živino, da ne bo omagala na dolgi poti v planino. Gospodarji so se pogovarjali z njo in jo božali, kakor bi se za vedno poslavljali od nje. Vsaka hiša je to noč iz reda. Psi lajajo in petelin se še zaspano oglašča. Živina je vznemirjena, počasi se krmi s suho travo, ki ji nič ne diši. Nemirno otepa z repom in komaj čaka, kdaj jo spuste z verig.

Končno se prične živina zbirati sredi vasi. Zdaj s tega, zdaj z onega dvorišča pridirja še zakasnel teliček na cesto, se napije v vaškem koritu, potem pa ga uvrstijo v dolgi spreved, ki je že za odhod pripravljen. In prične se pot naprej, pot v goro, koder je trava sočna, kjer bo živina skozi tri meseca spala pod zvezdnatim nebom in se pasla po zelenih pobočjih.

Preden se je še dvignila luna na nebo, je bila že vsa čreda na poti. Spredaj je hodil pastir Joza, ponosen in dostojanstven kakor kralj na slavnostnem pohodu. Za njim je stopala krava vodnica z zvoncec okoli vratu in je globoko pozvanjala. Za njo se je zvrstila vsa čreda, zvonci so pozvanjali in pastirji so imeli polno dela, skakali so zdaj sem, zdaj tja, da so spravili v vrsto vso to spočito, nepokojno goved, ki se ji je hotelo skakati in divjati po dolgem ujetništvu zimskih mesecev.

Lipe je hodil prav zadaj v sprevedu. Najmlajši je bil med pastirji. Planšarica Cila, ki je že skozi petnajst let hodila s Hodnikovo živino v planino, ga je zbadljivo pobarala:

"Lipe, ali znaš kaj vriskati? Boj se Boga, če ne znaš. Pastir, ki ne zna vriskati, ni pastir".

Lipe je bil v zadregi. Vriskati je že znal, zdelo se mu je celo, da zna lepo. Toda Bohinjci vse drugače ukajo ko fantje v dolini. Po bohinjsko Lipe res ni znal. Dolge popoldneve, kadar je bil sam v hosti, se je učil po bohinjsko zaviti, pa ni šlo. Zato tudi zdaj ni upal zavriskati. Pomislil je malo, pa brž uščipnil nazaj: "Ne bom ti posla jemal, Cila. Petnajst let se že dereš po planini. Hripava si kot stara Mišnikova koza. Kar zavriskaj in se poslovi od domače vasi".

(Dalje prihodnjč)

V ZLATU STA SLAVILA...

PRED PETDESETIMI LETI se je Piskačev Joža iz Podbrezjij napolil v Kokrsko dolino snubit Rekarjevo Rezko. Ta pot je bila za Joža zelo tvegana, kajti iztrgati dekle kokrskim fantom izpred nosa — posebno še deklet kot je bila Rezka — ni bilo lahko. A pčgum in ljubezen sta premostila vse težave, četudi je Joža odnesel celo nekaj klofut. Zmenila sta se in nekaj mesecev pa tisti poti so Joža in Rezko "vrgli s prižnice". Kar zašumelo je po obeh farnih cerkvah: v eni iz nevoščljivosti, v drugi pa v pomilovanju. A ne eno in ne drugo ni ustavilo Joževih načrtov: sledila je vesela ohcet kar na dveh krajih, da je bil "volk sit in koza cela": najprej v Kokri, potem pa še v Podbrezjah.

Tako je takrat pri Piskaču prevzela gospodinjstvo mlada in brhka Rezka. Novi gospodinjci ni bilo para daleč naokoli in kmalu so jo poznali tudi berači, ki so se pri Piskaču kaj radi ustavljali in nikoli zastonj.

Leto po poroki je pri Piskaču zapela prvič tudi zibka. H krstu so nesli prvorojenca. Seveda je dobil ime po očetu — Joža. Pot od Piskačeve domačije do krstnega kamna se je ponavljala spet in spet — kar devetkrat. Od otrok je danes živih še sedem: tri dečve in štirje pobje . . .

Letos sredi maja pa se je — kot takrat za ohcet pred petdesetimi leti — spet vila vrsta voz proti farni cerkvi. Tokrat vrsta voz brez konj — smo pač v

modernem času. Sicer sta — skromna kot sta Joža in Rezka — prosila župnika, da slovesnost zlate poroke opravijo na tiho, samo zanju in v krogu najbližjih. A delala sta račun brez krčmarja. Ko sta prišla v cerkev, sta ostrmela: vsa fara je bila zbrana, da so domači komaj še našli prostor. Mogočno so zadonele orgle, oglasil se je cerkveni pevski zbor in prepeval v vsej slovesnosti med mašo. Župnik je zbranemu občinstvu ljudstvu v klenih besedah orisal zgledno življenje slavlencev in sprejel ponovitev njunih poročnih obljub eden drugemu. "Še enkrat ju je zvezal", so rekli farani, "da bo dobro držalo do smrti . . ."

Potem pa se je pri Piskaču — kot pred petdesetimi leti — spet šibila miza pod pristnimi gorenjskimi dobrotami. Gostili so, a s to razliko od prve ohceti pred pol stoletja, da sta bila slavljenca ista, gostje pa vsi drugi. Takrat sta bila ženin in nevesta mlada, drugi starejši, zdaj sta bila med najstarejšimi, ostali mlajši so ju častili . . . Poročilo pravi, da so se v hiši in okrog hiše pošteno drenjali.

Ata in mama, verujta mi, da bi se rad tudi jaz drenjal med drugimi veselimi gosti. A v duhu sem bil ta dan še posebej z Vama, kakor sem sicer vedno in bom do konca svojih dni. K Vajini zlati poroki Vama želim obilico zdravja, da bi Vama dobri Bog dal dočakati še kaj lepih skupnih jubilejev.

Vajin sin Joža Maček

Kmečka hiša v jutru

Glej, zgrabkasto streho
in steno belo,
zeleno pogrjneno leho
na vrtu pred njo
jutro spet v zlato naročje je vzelo,
objelo gorko.

Razžarjene šipe
spreminja v ognjene utripe,
v zlate zenice
z odsevi vsakdanje resnice
o žuljih in znoju,
o zdravju, pokoju . . .

Kmečka spokojnost mi z njimi mežika
v izletniško lice,
mojih želja se dotika
gorko in blesteče,
zadnjo sled sence razblinja
in jih spreminja
v zibeljčke jutranje sreče . . .

GORAZD GOSPOSVETSKI

ODPRLI SMO GA dne 4. dec. lani. Res smo pozni s poročilom o slovesnosti, a boljše kasno kot nikoli.

V imenu Slovenskega kluba je udeležence in predstavnike oblasti pozdravil slavnostni govornik **Ernest Orel**. V govoru je na kratko orisal položaj Slovenije in njeno zgodovino, opisal dobo delavnosti adelaidskega kluba, se vsem zahvalil za pomoč in naprosil navzočega župana mesta Hindmarsh za besedo.

Hindmarshki župan **A. D. Patterson**, ki se je slovesnosti udeležil s svojo soprogo, je spregovoril. Pohvalil je delo, ki ga je Slovenski klub izvršil in izrekel željo, naj bi naš skupni dom res služil namenu v korist slovenskih izseljencev. Nato je odkril zagrnjalo, ki je pokrivalo v steno dvorane vzdano spominsko ploščo. S tem je naš DOM uradno odprl, kar so navzoči pozdravili z viharnim ploskanjem.

Sledila je blagoslovitev doma, ki jo je opravil **p. Stanko Zemljak**. Posebej v ta namen sestavljena prošnja molitev (objavljena je bila v letošnji jan. — februarški številki MISLI na strani 44), obsega krasne misli, ki naj bi res bile iskrene želje nas vseh.

Po blagoslovlitvi smo s trinitutnim molkom počastili spomin naših pokojnih, zlasti pokojnega **Franca Štefliča**, največjega dobrotnika doma. Ta je — že v bolnišnici pred svojo prerano smrtjo — z volilom svoje imovine klubu omogočil, da so se dela pri gradnji doma pospešila in tudi uspešno končala.

Po tem slovesnem delu otvoritve je bila večerja, kateri je sledila domača zabava s plesom. Neumorno je igral naš kvintet "Triglav". Dvorana je bila nabito polna, saj je bilo na prireditvi okoli sedem sto udeležencev. Poleg cerkvene slovesnosti birme ob priliki obiska škofa dr. Janeza Jenka v letu 1968 je bila to doslej največja manifestacija Slovencev v Južni Avstraliji. Ostala bo vsem v nepozabnem spominu.

SLOVENSKI DOM stoji na zemljišču (41-43 Young Avenue) v West Hindmarsh-u. V denarju je njegova cena \$42.000.- a v tem znesku ni všteto prostovoljno delo, ki so ga v dobi graditve opravili mnogi člani in gre tudi v tisoče dolarjev vrednosti.

Na spodnji sliki so odborniki Slovenskega kluba, ki so gradbena dela pri domu vodili, in članice, ki so imele pri organizaciji njegove otvoritve ter delu tega nepozabnega dne levji delež:

Sede od leve na desno: Tončka Horvat, Zinka Kolman, Hedvika Ivančič, Olga Orel, Ivanka Lukač, predsednik SK Franc Žokalj, Majda Kodele, Marija Zagorc, Pavla Selan, Melva Meglič in Olga Hrvatina. Ivan Kovačič je bil zaposlen pri strežbi in se je zadnji trenutek postavil pred kamero.

Stoje od leve na desno: Franc Horvat, Štefan Kolman, Anton Ivančič, Ernest Orel, dr. Stane Frank, Janez Selan, Nick Kodele, Ivan Zagorc, Alojz Meglič, Milan Lukač in Alojz Hrvatina.

F. F.

Misli, Julij 1972

IZPOD SYDNEYSKIH STOLPOV

P. Valerian Jenko O.F.M.
St. Raphael's Slovene Mission
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
Tel.: 637-7147

Fr. Bernard Ambrožič O.F.M.
6 Wentworth Street, Point Piper, N.S.W., 2027
Tel.: 36 1525

SLUŽBE BOŽJE

- Nedelja, 16. julija (XV. zelena nedelja)**
9.30 Merrylands.
6.00 p.m. Canberra (Garran).
- Nedelja, 23. julija (XVI. zelena)**
9.30 Merrylands.
- Nedelja, 30. julija (XVII. zelena)**
9.30 Merrylands.
6.00 p.m. Hamilton-Newcastle.
- Nedelja, 6. avgusta (XVIII. zelena)**
9.30 Merrylands.
10.30 Croydon Park.
- Nedelja, 13. avgusta (XIX. zelena)**
9.30 Merrylands.
5.00 pop. Wollongong.
- Torek, 15. avgusta, zapovedan praznik Vnebovzetja Marijinega.**
7.30 zvečer, Merrylands.
- Nedelja, 20. avgusta (XX. zelena)**
9.30 Merrylands.
6.00 zvečer, Canberra (Garran).

Službe božje med tednom so v Merrylandsu vsako soboto ob pol osmi uri zvečer (pri tej maši lahko že zadostite nedeljski dolžnosti). Poleg tega tudi prvi petek v mesecu, 4. avgusta (sv. Dominik), ravno tako ob pol osmih zvečer. Po maši pobožnost v čast Presv. Srcu Jezusovemu in euharistični blagoslov. Na prvo soboto, 5. avgusta, pa bodo po maši kratke molitve za domovino in za proglasitev blaženim oltarnih kandidatov Slomška in Baraga. Lepo vabljeni.

KRSTI

Danijel Simčič, Seven Hills. Oče Vladimir, mati Doroteja, r. Hoffmann. Botra sta bila Bernard Hoffmann in Otilija Simčič — 4. junija 1972.

Ivan Malneršič, East Lakes. Oče Emil, mati Biserka, r. Ivkovič. Botrovala sta Franc in Nevenka Mikuletič — 10. junija 1972.

Evellyn Ivanka Brec, Fairfield. Oče Ivan, mati Marija, r. Dajčar. Botra sta bila Walter in Irena Kmita. — 11. junija 1972.

Rosemary Antonia Koren, Seven Hills. Oče Mar-

jan, mati Boja, r. Zrilič. Botra sta bila Ivan in Nevenka Blažević — 11. junija 1972.

Wendy Irena Dolšek, Blacktown. Oče Peter, mati Stefanija, r. Stalcer. Botrovala sta Albin Poršek in Olga Brekan — 17. junija 1972.

POROKE

Mihael Farkaš (iz župnije Lendava, Prekmurje) in **Zlatka Ratko** (župnika Grad, Prekmurje). Priči sta bila Mario in Rhonda Ratko — 3. junija 1972.

Jože Debevec (Begunje na Notranjskem) in **Emilija Dovgan**, (Prem pri Ilirski Bistrici). Priči sta bila Franc Omers in Jože Seles — 17. junija 1972.

* * *

ZAKAJ "ZELENA NEDELJA"? — Zgoraj pri sporedu nedeljskih sv. maš ste opazili oznako 15. zelena nedelja; dosedaj je bilo navadna nedelja. Po staremu koledarju so bile to pobinkošne nedelje. Po novemu se te nedelje v latinščini imenujejo "Dominicae per annum", kar bi se v slovenskem dobesednem prevodu glasilo "nedelje med letom". Ta oznaka hoče povedati, da so to nedelje v cerkvenem letu, ki ne vsebujejo kake večje skrivnosti naše vere. Te nedelje so po Gospodovem Razglasenju do postnega časa, in po binškošnih pa vse do konca cerkvenega leta (zadnja nedelja je po novem koledarju praznik Kristusa Krá-lja). Dva največja praznika cerkvenega leta, božič in velika noč, nam nudita ogromno snovi za razmišljanje in razčlenjevanje. Prav je, da je po teh prazniških doba, ko si te resnice globlje vtisnemo v spomin in jih obrnemo v vsakdanje krščansko življenje. — Večina slovenskih koledarjev je tem nedeljam dala oznako "navadne nedelje". Liturgisti gotovo niso zadovoljni s to oznako in iščejo nekaj bolj primerne. Nedelja je namreč vsaka velik Gospodov dan; saj nas spominja in nam znova podoživlja velikonočno skrivnost. Morda bi bila oznaka "zelena nedelja" bolj na mestu: na te nedelje se namreč uporablja zelena liturgična barva. Ta barva pomeni krščansko upanje, ki je ena od treh božjih čednosti. Zelena barva pa pomeni tudi pomlad, rast, svežino, življenje. Nedelja je namreč dan, ko kristjan poskrbi za svojo dušo s tem,

da ji da vdihavati svežino božjega življenja ob vznodanju oltarja, da jo napaja pri božjih vrelih (zakramenti). Lepo pravi psalm 23:

"Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka;
na zelenih pašnikih mi daje ležišča.
K vodam počitka me vodi;
mojo dušo pošlavlja."

NAŠ POSINOVLJENEC se je oglasil. Misijonar P. Evgen nam piše iz Toga, Afrika:

Najprej vse drage Slovence lepo pozdravljam. Za njihovo veliko zanimanje za naš misijon jih zagotavljam, da jih vključujem v svoje molitve, posebno pa v Kristusovo daritev. Prav posebej pa ste mi gotovo pri srcu Slovenci v Sydneyu, ki ste soglasni v ideji mojega posinavljenja. Da bo tako še mnogo večja in tesnejša zveza med nami, Vas bom še posebej nosil v srcu in klical božji blagoslov na Vaše družine.

P. Hugo me je trenutno zapustil. Sem že sporočil, da bo odšel na dopust. Res je odšel, toda mikrobi Toga ga niso kar tako mirno pustili oditi. Niti mu niso pustili oditi ob določenem dnevu, ampak je moral odpovedati letalo in odpotovati šele nekaj dni kasneje. Seveda še vedno več ali manj bolan, da ga je ob prihodu v Pariz spet čakala bolnišnica. Kaj več pa zaenkrat ne vem. (Je že v domovini in mu želimo dober odmor. Ur.) Moje zdravstveno stanje je pa doslej še kar zadovoljivo. Komplikacije nastanejo le, če kuharju uspe podtakniti kašno mesno konzervo.

Kakor sem Vas že obvestil, sem našel v Kandeju težak problem z vodo. Čeprav nas večkrat obišče dež, se našemu studentu kar nič ne pozna in še vedno se pripravamo kakor ob Jakobovem vodnjaku. V glavnem moram biti pri delu sam zraven in voditi. Tudi vloga zidarja je bila meni prepuščena. Na vrhu je namreč treba narediti "krono", da se rob vodnjaka ne kruši. Kljub temu, da sami storimo vse kar se da, je treba delavce plačati. Stane tudi ta in oni gradbeni ma-

terial, posebno pa miniranje, brez katerega ne gre, ker je teren zelo trd. Kmalu bo dva meseca, kar smo začeli kopati, pa je skopanega komaj šest metrov. Kje je šele trideset metrov globine, katero nekako predvidevam??? Verjetno nas bo ustavil tudi dež in bomo mogli nadaljevati in končati delo šele prihodnjo suho dobo. No, v glavnem: začelo se je in storiti moramo vse, da se popolnoma ne ustavi pred uspešnim koncem.

Naj zaključim v želji, da ostanemo v vedni tesni vezi. Vse, prav vse lepo pozdravljam, vdani p. Evgen.

MED ANGELČKE JE ODŠEL. — Francu in Tereziji **MATUŠ** iz Marrickvilla se je 23. junija rodil sinček in bil še isti dan krščen na ime **Franček**. Kmalu po krstu je zapustil to solzno dolino. Staršem ob izgubi naše sožalje s tolažbo vere, da imata pri Bogu vnetega priprošnjika. Pokopali bomo Francka na Rockwood pokopališče. Kot to pišem, mi datum pogreba še ni znan.

TELOVA PROCESIJA V WESTMEAD-u. — Letos je že drugo leto, da sydneyška nadškofija nima več ene same telove procesije (kot je bila preje v Manly). Te procesije so sedaj na treh različnih krajih istočasno. (Tudi govori se, da bo v bližnji bodočnosti velika sydneyška nadškofija razdeljena na več manjših škofij). Veselovo spada pod zapadni sektor škofije; zato smo bili povabljeni na procesijo v Westmead. Prosili so, naj pridemo v narodnih nošah. Res se nas je zbralo okrog 150 rojakov in od teh je nekdo našel 31 narodnih noš. — Ker v zvezi s procesijo ni bilo sv. maše, je bila ob eni uri popoldne v Merrylandsu posebna sv. maša za udeležence procesije. Pri tej maši je tudi pevski zbor prepeval in nam s svojim ubranim petjem pomagal do lepšega doživljanja praznika Sv. Rešnjega Telesa. — Bog plačaj vsem udeležencem!

PEVSKI DOBRODELNI PIKNIK. — Zadnjo nedeljo v maju je mešani pevski zbor pod vodstvom g.

P. Bernard je bil 11. junija v Canberri, kjer se je udeležil slovesnosti otvoritve Slovenskega doma TRIGLAV. Tamkajšnje Slovensko društvo ga je povabilo, da novi dom blagoslovi. Kar korajžno se je podal na pot in dobro opravil svojo nalogo. Poročilo bo v prihodnji številki.

*

WESTMEAD. — Tu je spomin na našo udeležbo letošnje telove procesije. Žal na sliki ni vseh narodnih noš. Nekatere so odšle domov že predno nas je fotograf "prijel" . . .

Klakočerja priredil na slovenski zemlji v Horsley Parku dobrodelni piknik v prid gradbenega fonda cerkve v Merrylandsu. Nekaj po enajsti uri je bila sv. maša na prostem. Litanije so pa žal odpadle, ker je grozil dež. Ko se je dež zлил, je pokukalo sonce izza oblakov in vreme je bilo še kar za silo. — Peveci, pevke in njihovi pomočniki so organizirali ta piknik in ga pripravljali več tednov. Bilo je videti na štanih veliko krasnega, raznovrstnega pečiva. Pripravili so tudi srečolov z lepimi dobitki. Tudi pečeno meso, klobase, etc. je šlo vsem v slast. Tisti, ki so bolj zmrznjeni, so se lahko zatekli v hišo in se grelj ob prijetno zakurjeni peči, ali pa se ogrelj s tem, da so zavrteli pete ob igranju harmonike. — Tako je od te prireditve naš gradbeni fond dobil močno injekcijo v znesku \$572. Na tem mestu iskrena hvala vsem pevcem, pomočnikom, udeležencem (tudi tistim, ki so

naknadno darovali v sklad namesto udeležbe na pikniku) in Slovenskemu društvu, ki je dalo na razpolago zemljišče ter poslopja.

GLEDE GRADBENIH DEL V MERRYLANDSU ni kaj posebnega poročati. Nekaj rojakov se je odzvalo prešnji za darove. Izgleda, da smo v zimskem spanju. Roke držimo v žepih. Bog daj, da bi kmalu postalo toplje in da bodo roke iz žepa privlekle na dan tudi kakšen dar za cerkev. . . . — Topel žarek v zadnjem mesecu je bil dar nekega rojaka: ček za \$100. Posnemanja vredno! Bog plačaj temu in vsem ostalim dobrotnikom.

MED BOLNIKI SO Pavel Strgar, Zofija Brkovec, Silvo Stock, ga. Sotlar. Vsi ti se zdravijo po raznih bolnicah. Tem in vsem ostalim, katerih imena mi ni nihče sporočil, želim hitrega okrevanja. Priporočimo jih božjemu Zdravniku.

P. Valerijan

Z Vseh Vetrov

JOŽE NEMANIČ, ne tisti v Sydneyu, ampak oni v ameriškem Clevelandu — Belokranjca sta sicer oba — je že veliko let predsednik ondotne Ameriško-Slovenske Katoliške Jednote. Ta Jednota je zveza mnogih društev po naselbinah, ki so življenjsko zavarovani in skrbje za kulturne in družabne zadeve. Predsednik Nemanič je letos v februarju slavil svoj 16. rojstni dan. Ne, ni škrat, zares je tako: 16. rojstni dan! S tem ni rečeno, da je tako mlad. Rečeno pa je, da je bilo rojstno leto Jožeta Nemaniča prav tako kot letošnje — prestopno leto.

PET POROČENIH SLOVENK je našla misijonarka dr. Janja Žužek v okolici Nairobija, glavnega mesta države Kenija v Afriki. Vse so poročene z izobraženimi črnici, ki imajo tam svoji izobrazbi dosti primerne službe. Nekdaj so bili ti črnici študentje na ljubljanski univerzi, kakor še več drugih črncev iz raznih afriških držav. Teh pet črncev se je zaljubilo v Ljubljani, pari so se poročili in Slovenke so odšle s svojimi možmi v Afriko.

KRAJEVNI NAPISI TUDI V SLOVENŠČINI širom po slovenskem Korotanu bi po državni mirovni pogodbi morali že davno biti na svojih mestih. Slovenci so se zaman potegovali zanje, država jih je odlašala in odlašala. Izgovorov ji ni manjkalo. Letos v marcu je koroški deželni glavar dal v javnost, da je vlada sklenila izpolniti dolžnost in bo 205 vasi dobilo dvojezične napise. Slovenci so spet razočarani, ker bi na vsak način moralo biti upoštevanih dosti več krajev. Sprašujejo oblasti, zakaj je odločitev prišla v javnost po tako enostranski poti, ko bi bilo edino pošteno, da bi se seznam vasi za dvojezične napise izdelal v sporazumu s slovensko manjšino v deželi.

OLIMPIADA V MUENCHENU je že dokaj blizu. Na dan 26. avgusta se bodo začele olimpijske igre, nastopilo bo koli 9.000 športnikov, pomerili se bodo v 21 športnih panogah. Naprave za olimpiado bodo v delu še vse te tedne do odprtja olimpiade. Stroški naraščajo iz tedna v teden. Zaposlenih imajo 8.000 inženirjev in arhitektov, ostalih delavcev je nešteto. Prvotni proračun stroškov je narasel že do štiri — ali petkratne sprva zamišljene vsote.

OBČUDOVANJA VREDEN ČLOVEK je Christy Brown, ki živi v Dublinu na Irskem. Star je kakih 40 let. Možganska kap mu je ohromila vse ude, razen leve noge. Toda ta svoj edino uporabni ud, levo nogo, si je v teku let tako izvežbal, da z njo piše na električen pisalni stroj in tudi slika. Po svetu je bolj znan kot pisatelj in pesnik, manj kot slikar. Ena njegovih knjig v angleščini je prevedena že v 14 jezikov. Piše najrajši ponoči in to do zgodnjih jutranjih ur, ko je okoli njega vse mirno. Oskrbuje ga po materini smrti sestra Ana, ki se do kraja žrtvuje zanj, čeprav je poročena.

NAD STO MILIJONOV ŠAHISTOV je na vsem svetu, tako pravijo in pišejo. Trenutno sta najbolj v ospredju Amerikanec Bobby Fischer in Rus Boris Spasky. Potegujeta se za svetovno prvenstvo. Oba sta visoko izvežbana in zato tudi primerno slavna. Če le ni večje slave vredna "čudežna otroška šahistinja", šest let stara Jutta Hempel na Nemškem? Igrala je istočasno z dvanajstimi najboljšimi šahisti in dobila šest iger brez ugovora, ostalih šest je ostalo neodločenih. Saj bi bilo težko verjeti, pa so mnogi listi prinesli fotografije te zares nenavadne igre.

DR. KURT WALDHEIM, novi generalni tajnik Združenih narodov, dobro pozna vse pomanjkljivosti svoje svetovne organizacije. V nekem predavanju na Dunaju jih je naštel dolgo vrsto. Seveda veliko novega ni povedal, saj tudi drugi veliko govore in pišejo o tem. Lahko se reče: ves svet jih pozna. Novo je bilo morda to, kako je Waldheim svoje predavanje zaključil: Kljub vsem napakam in nerodnostim je pa vendar Organizacija Združenih Narodov doslej preprečila izbruh tretje svetovne vojne . . .

LETALSKE DRUŽBE raznih držav za polete preko Atlantika tako zelo tekmujejo med seboj, da je zapisal New York Times: Atlantsko morje je postalo prava džungla, vedno bolj divja in nepoštena. V njej si močni tekmeči režejo vratove. Družbe si omišljajo nova letala, bolj in bolj prostorna, potnikov pa ni, kot so pričakovali. Človek bi mislil, da se bodo cene poletov v teh razmerah znižale. V resnici pa dajejo letalske družbe podkupnino potniškim agencijam, da jim naberejo čimveč potnikov. Seveda vse na skrivaj in pod roko . . .

TUDI V AVSTRALIJI, tako kaže, ni vse v redu in ni vse pošteno, kar je v zvezi s potniškimi agencijami. Minister za turizem in šport NSW, Willis, je zahteval od državne vlade, da preišče poslovanje nekaterih potniških agencij, ki baje nečedno varajo neizkušene potnike, ko jim navajajo prevodne cene preko morja. Premier Robert Askin je izjavil, da je večina agencij poštena in iskrena, pooblastil pa je ministra Willisa, da stopi v stike z zvezno in državnimi vladami za preosnovo tozadevne zakonodaje.

"SLOVENSKA CERKEV V WASHINGTONU" je zapisano pod sliko veličastne washingtonske cerkve v zadnjih "Novicah", glasilo Slovenskega društva Sydney (stran 8). Potem je celo zapisano: Cerkev so zgradili ameriški Slovenci. In še: Iz Amerike so nam poslali okusno opremljeno knjižico, ki so jo izdali ob posvetitvi kapele Brezmadežnega spočetja. V vsem tem je vrsta pomot. Cerква, kot jo kaže slika, niso zgradili ameriški Slovenci in se niti malo ne more imenovati "slovenska cerkev".

CERKEV BREZMADEŽNEGA SPOČETJA v Washingtonu so postavili ameriški katoličani vseh ondod-

nih narodnosti po dolgotrajnem zbiranju prispevkov. Postavili so jo kot "vse narodno" ameriško svetišče, ki je stalo sto in stotisoče dolarjev Amerika poprej ni imela splošno priznanega romarskega kraja, želeli so ga pa imeti. Kak dolar za veličastno cerkev je gotovo prišel tudi iz slovenskih žepov, saj so zanj nabirali tudi po slovenskih farah ZDA, toda s tem še ne more biti rečeno, da je cerkev — slovenska. Odbor za graditev cerkve je pozval razne verske in narodnostne skupnosti širom po Ameriki, naj na svoj način, po spominih iz rojstnih dežel, opremijo v cerkvi posamezne "kapele" — nekdanji bi najbrž rekli: stranske oltarje — da bo res cerkev kar najbolj mednarodna.

MED DRUGIMI KATOLIŠKIMI SKUPNOSTMI za ureditev posebnega prostora v washingtonskem svetišču so se odzvali tudi Slovenci in si uredili lastno kapelo, kakor jim je narekoval versko-narodni duh. Stroški so znašali nekako 70.000 dolarjev, zbrali so jih med seboj kar precej hitro. Svojo kapelo so posvetili brezjanski Mariji Pomagaj in je bila lani na dan 15. avgusta slovesno posvečena v pričo mnogih slovenskih romarjev iz izseljenstva in iz domovine. O tem se je veliko pisalo po širnem svetu in v domovini. Tudi MISLI so poročale o tem velikem dogodku. Očitno vse premalo da bi vnaprej preprečile — pomote v "Novicah".

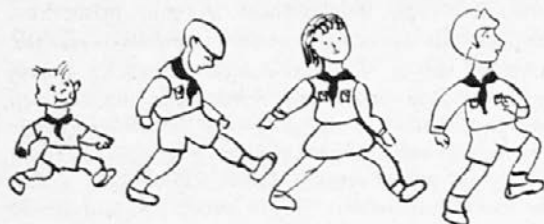
V ZVEZI Z MARIJO POMAGAJ v washingtonski kapeli naj bo povedana še to, da se gotovemu številu ljubiteljev slovenskih Marij med rojaki izbira Marije Pomagaj ne zdi preveč posrečena. Priznavajo sicer, da so dandanes Brezje na Gorenjskem naša najbolj znana in obiskovana Marijina božja pot, na drugi strani pa vendar — najmlajša. Menda bi želeli namesto brezjanske Marije ono s Svete Gore pri Gorici, ali ono s Ptuijske gore, ali Višarij ali še kak drug kraj. Vendar se nam zdi, da je prav, kakor je. Če bi bili dali rojakom po vsem svetu na glasovanje, katera "slovenska Marija" naj se izbere kot najbolj "častna", bi brez dvoma imeli dolgo vrsto predlogov. Med njimi bi verjetno ne manjkalo Marije z Dobrove pri Ljubljani, ki je nedavno slavila svojo tisočletnico — katera druga se more meriti z njo?

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

NORTH MELBOURNE,	
189 Boundary Road,	329 6144
MALVERN,	
1382 High Street,	50 4720
SPRINGVALE-DANDENONG,	
505 Princes Highway, Noble Park,	546 7860
MENTONE,	
3 Station Street,	93 2460
FRANKSTON,	
232 Cranbourne Road,	781 2115

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

**TOBIN
BROTHERS**
funeral
directors

KOTIČEK NAŠIH MALIH

KMETOVALCA

POLŽEK ORJE,
MIŠKA SEJE —
ZRASLA BO PŠENICA.
POLŽEK JO OPLEJE,
MIŠKA JO POZANJE.
POLŽEK V MLIN ODPELJE,
MIŠKA V MLINU ZMELJE.

(Karel Širok)

DRAGI OTROCI!

Danes naj vam predstavim **MAGDO ME-SARJEVO**, ki je gotovo ena najbolj poznanih deklet med Slovenci Melbournu. Rojena je bila v Albury, ko so živel starši še v taborišču Bonegilla. V Melbournu je že kot majhna deklica začela nastopati v narodni noši. Od takrat je težko kakšna slovenska prireditev v

našem mestu, da bi pri njej ne sodelovala tudi Magda. Obiskovala je slovensko nedeljsko šolo, nastopala na našem odru pri proslavah in igrah, pa tudi v redni šoli je bila pridna. Bila je vsa leta gojenka katoliške šole, zdaj pa obiskuje "Mercy College" in bo učiteljica. Lansko leto je predstavila Slovence kot kandidatinja za "Miss Teenage of Victoria". Sponzoriralo jo je tukajšnje Slovensko društvo. Res ni bila izbrana za prvo mesto, a nabrala je kar lepo vsoto za Royal Women's Hospital. Ponosni smo bili nanjo.

Še bolj pa smo na Magdo ponosni, ker ima za vsakega okrog sebe prijazen smehljaj in prijazno slovensko besedo. Tudi mami in očku je v ponos, da je kljub rojstvu in življenju izven domovine ostala zavedna Slovenka.

Dragi Kotičkarji! — Danes Vam bom pa nekaj drugega povedala. Mama mi je oni dan rekla: "Pridi, nekaj ti bom prečitala!" Vzela je MISLI in mi pre-

brala, kaj piše p. Evgen iz Afrike. Poslušala sem do konca, potem pa je mama dala list meni v roke in rekla: "Ta odstavek pa sama preberi!" In sem prebrala, kaj pove misijonar prav za nas Kotičkarje. Tudi sliko sem si ogledala in sklenila, da bom zamorčkom pomagala s svojimi prihranki. Namesto sladoleda in bonbonov bom dala za te revčke. Povedala sem tudi bratu Bogdanu in sestri Juditi in oba sta bila hitro zadovoljna z mojim predlogom. Vsi trije bomo po svojih močeh pomagali p. Evgenu in danes pošiljam prve tri dolarje. Ko bomo spet prihranili, bomo pa spet poslali. Ali bi bil še kdo od Kotičkarjev pripravljen pomagati afriškemu otrokom?

Še to moram povedati, da smo bili za materinski dan v Wollongongu. Naš pater je organiziral, da smo peli pri slovenski maši. V Sydneyu imamo otroški zborček. Naš pevovodja je g. Vinko Kobal. Tudi njemu se moramo zahvaliti, da se trudi z nami. Po maši nas je pater peljal v okrepčevalnico, kjer so nam obilno postregli. Hvala mu za vse, enako gospodu in gospe Božič iz Wollongonga za vso gostoljubnost. Še kdaj jih bomo obiskali. Lep pozdar Kotičkarjem! — Mirjam Bavčar, Fairfield, N.S.W.

V AVSTRALSKI POSTOJSKI JAMI

Pravi živ-žav je bil na avtobusu 8. maja, ko smo se iz Merrylandsa peljali na izlet. Za vse je preskrbel naš p. Valerijan. Med potjo smo prepevali. Skoraj tri ure smo se vozili. Po velikih in nevarnih ovinkih smo prispeli do jam. Prav hitro smo dobili vodiča, ki nas je peljal pod zemljo. Lepi kapniki so skoraj taki kot v slovenski Postojnski jami, le da so tu manjši. Najbolj smo gledali kapnik, ki je kakor "cake" s številko 21. Če ne bi bil iz apnenca, bi gotovo vsak malo odgriznil. V jami je tudi dosti ozkih in strmih stopnic. Vprašal sem mamo, če ne bo vlaka kot v slovenski Postojnski jami. Mama pa je rekla: Saj vidiš, kako so ozki prehodi, še debel človek bi težko zlezal skozi. Potem sem bil vesel, da nisem debel, ker bi moral res ostati zunaj.

Na povratku smo se ustavili za kratek čas na ogledu "Treh sester" in končno prispeli domov. Imeli smo še en izlet v Wollongong. Mogoče bo kdo drugi kaj o tem napisal, če ne se bom pa drugič spet oglašil. Vse Kotičkarje pozdravja **Andrej Kobal, Bass Hill, N.S.W.**

TRARALGON, Vic. — Pošiljam naročnino in dar za sklad, obenem pa za sveto mašo za primorske rojake, ki so padli kot talci leta 1942. Vsako leto se jih spominjam. Letos obhajamo že tridesetletnico, kar so italijanski fašisti pri nas v Slovenskem Primorju požgali sedem vasi in je padlo trideset nedolžnih žrtev, mož in fantov, žene in otroci pa so morali v koncentracijska taborišča. Teh spominov tudi čas ne more izbrisati, saj se vtisnejo pregloboko v človekovo dušo. Je pa najlepši spomin ravno molitev, ki je kakor sem nekje bral, edino maščevanje — vredno kristjana. — Franc Rolih in prijatelja Deni in Edi Deleva.

CLAREMONT, Tas. — Prav je, da se tudi Tasmnija spet enkrat oglasi. Daleč smo od ostalih rojakov in tudi ravno dosti nas ni. Pa bi bilo le prav, da bi ob kakih prilikah spet dobili obisk slovenskega duhovnika. Je že dolgo, kar nas je obiskal p. Bazilij. Razumemo, da je medtem začel z Baragovim domom in Slomškovim domom, tudi cerkev ste zidali tam v Melbourneu — vse to vzame veliko časa. Tudi Adelaida ima redne obiske in zdaj celo lastno misijonsko hišo, kar je ena skrb več. Pa vseeno tu pri nas še upamo, da nismo pozabljeni.

Danes moram sporočiti žalostno novico, da je 3. maja nenadoma umrl v Hobartu rojak **Franc MRAK**, star komaj 24 let. Doma je bil nekje blizu Celja, točnih podatkov kraja in časa rojstva pa žal nimam. Po poklicu je bil električar. V Tasmanijo je došel pred nekako šestimi ali sedmimi leti. Tu se je poročil z avstralskim dekletom, ki jo je zdaj zapustil s sinčkom Henrikom. Pogreb smo imeli v ponedeljek 8. maja iz cerkve Our Lady of Victories, Lutana, na Cornelian Bay pokopališče. Kar precej Slovencev se nas je zbralo k njegovi zadnji poti, saj smo ga vsi poznali in radi imeli. Naj se ob tej priliki zahvalim g. župniku ter vsem rojakom. Skupno smo pokojnemu kupili venec in se tudi domenili, da mu bomo na grob postavili spomenik.

Na žalost nihče tu ne ve za naslov Francetovih staršev. Nekdo je omenil, da ima sestro v Celju ali okolici, mati pa je menda v Avstriji. Če je kdo med bralci, ki pokojnega Franca ali domače pozna, bi ga lepo prosil, da bi javil uredništvu naslov njegovega doma.

Na istem pokopališču sta pokopana še dva druga Slovenca, njihovih imen in podatkov pa žal trenutno še nimam. Jih bom dobil, da bodo prišli v našo Matico mrtvih.

Srečni ste Slovenci v Melbourneu ali Sydneyu, da Vas je več skupaj in da imate svoj verski center. Upam, da znate ceniti to, kar mi tukaj tako pogrešamo. Moje pozdrave vsem! — Pavel Vatovec.

Op. ur.: Pavle, zelo sem Vam hvaležen za sporočilo o smrti. Bog vedi koliko rojakov je že pokopanih izven naših središč, pa ne vemo zanje. Naša **Matica mrtvih** ima veliko imen, mnogo pa jih manjka, ker nihče ni javil našem listu. Naj bo Vaše pismo opomin drugim po širni Avstraliji za podobne prilike smrti. — Kar tiče obiska duhovnika, bo pa res treba spet enkrat med Vas. Prepričani bodite, da Vas nisem pozabil.

POINT PIPER, N.S.W. — Dobil sem izvod MISLI, ki je imel strani vse pomešane, manjkala pa nobena ni. Ne pišem tega, da bi se kaj pritoževal, to se primeri v vsaki knjigovoznici. Pišem zato, da javno povem, kaj sem ob tistem izvodu zinil. Vzkliknil sem: **Shizofrenija!** In zakaj sem napravil tak vzklik? Pravopis pravi, da je shizofrenija "duševna bolezen". Morda tega niste vedeli? Pa tudi, če ste vedeli, še vedno ugibate, zakaj sem ob tistem izvodu MISLI tako vzkliknil! Spomnil sem se, kaj piše dr. Milan Komar o shizofreniji v ZBORNIKU iz leta 1955. Pove več in bolj natanko, kot Slovenski pravopis. Takole se bere: Shizofrenija je bolezen razkosanega duha. Duševne lastnosti ostanejo neokrnjene: spomin, čustvenost in volja delujejo naprej, samo zveza med njimi se pretrga; vsaka gre v svojo smer. Zato dušeslovci primerjajo shizofreničnega duha hiši, ki se je popolnoma zrušila, a nobena opeka se ni razbila, enako ne noben kamen. Ali pa ga primerjajo knjigi, ki ji je knjigovez zmešal strani, a nobena ne manjka. — Zdaj veste, od kod moj vzklik ob izvodu MISLI, ki je imel strani pomešane. Če kdo od vas dobi kdaj tak izvod MISLI, naj se še on spomni na dr. Milana Komarja, ali pa celo — name! — P. Bernard.

CONCORD, N.S.W. — Ali ste to že kdaj brali? Piše slovenski duhovnik, ki je bil za kaplana v argentinski bolnišnici. Radi so ga klicali tudi za tolmača, ker je znal več jezikov. Nekoč se je v špitalu znašel tujec, ki ni znal ničesar povedati. Kaplan ga je vprašal: "Etiende Ud. castellano?" — Nič! — "Parlez vous francais?" — Nič. — "Do you speak English?" — Nič! — "Parlate Italiano?" — Nič. — "Sprechen Sie Deutsch?" — Nič. — "Mluvite česky?" — Nič. — "Ste Srbin?" — "Dabome, bre, šumadinac!" In od zdaj ga je razumel ves svet. Tako misli in napol verjame — Pepe Metulj.

PHOTO STUDIO
VARDAR

108 GERTRUDE STREET, FITZROY,

MELBOURNE, VIC.

(blizu je Exhibition Building)

TELEFON: 41-5978 — DOMA: 44-6733

IZDELUJE:

prvorazredne fotografije vseh vrst,
svatbene, družinske, razne.

Preslikava in povečuje fotografije, črno-
bele in barvne.

**POSOJA BREZPLAČNO SVATBENA
OBLAČILA.**

Odprto vsak dan, tudi ob sobotah in
nedeljah od 9—6.

Govorimo slovensko

VAŠ FOTOGRAF: PAUL NIKOLICH

OAK FLATS, N.S.W. — Dolžnost me sili, da se iskreno zahvalim vsem prijateljem, znancem in rojakom za vso pomoč in tolažbo ob smrti dragega moža in skrbnega očeta svojih otrok, **Jožeta Ferbežarja**. V prvi vrsti hvala g. p. Valerijanu za ganljive in tolažilne besede ob pogrebu, za vso skrb in pomoč. Dlje družini Ivana Gojaka za vso nesebično požrtvovalnost v bolezni, smrti in tudi kasneje; enako družinam Rudija Štembergerja, Jožeta Kalana in Maksa Robiča. Zahvaljujem se S.K. Planica, Wollongong, za krasni venec ter denarno pomoč v znesku 270 dolarjev, vsem zbiralcem in darovalcem, tudi patru za njegovo zbirko. Posebej so darovale še sledeče družine: F. Zabkar, J. Iskra, C. in M. Škofič, E. Celin, J. Novak, S. Zavšek, J. Čuk, R. Štemberger in J. Kalan. — Vsem sem hvaležna za izraze sožalja, obiske, molitve, vence in cvetje in zlasti za udeležbo pri pogrebu. Posebno sem hvaležna vsem, ki ste darovali za svete maše po pokoj nepozabnega pokojnika. Bog naj vsem bogato povrne, naša družina pa se Vas hvaležna spominja v molitvi.

Vse, kar ste v teh dnevnihi žalosti storili za nas, bo v veliko tolažbo tudi pokojnikovi materi v domovini, katero je moj mož tako zelo spoštoval. Vse življenje se je držal njenih materinskih nauk, živel je za Boga, dom in družino. Mati je bila vdova, pa je sama zredila štiri sinove in eno hčer. Dva sinova sta bila ubita med vojno, najmlajši se je lani smrtno ponesrečil, letos je umrl še Jože, ki ga že 26 let ni

videla. Tako je želela, da ga pred svojo smrtjo še enkrat objame, pa ji ni bilo dano. Globoka vera ji bo pomagala prenesti tudi ta udarec.

Se enkrat iskrena zahvala vsem! — Alojzija Ferbežar z otrokoma.

CANBERRA, A.C.T. — V letošnji majski številki so MISLI prinesle precej obširen opis Tabora podbreške fare na Gorenjskem. Namen članka je bil, da bralci spoznajo to ljubko zgodovinsko cerkvice. Tako mikavna je za številne turiste, da marsikateri ustavi avto na cesti — dober lučaj proč — in napravi po-

POZANIMAJTE SE ZA NAŠO CENO DELA!

Z vsemi strešnimi deli,
naj bodo nove konstrukcije, prenovitve,
ali razna manjša popravila,
Vam bo dobro in po zmernih cenah
ustreglo slovensko podjetje

**Alphington
Roofing Contractors**

(Anton Bransperger)

46 Yarraford Ave. ALPHINGTON, Vic. 3078

Telefon: 48 6722

Pomenimo se seveda lahko v domačem jeziku

Želite domačo postrežbo po zmerni ceni in v slovenskem jeziku?

CONTINENTAL

GALA

RESTAURANT

201 Brunswick Street, FITZROY, Victoria

Vam je na razpolago vsak dan od 12 — 2

in od 5 — 9:30 — razen ob nedeljah

Za posebne prilike (poroke, krstitke, rojstne dneve, obletnice . . .) se pogovorite z lastnikom!

Prestora je za štirideset oseb.

Priporočata se

EMIL in STANISLAVA FATOVIČ

Telefon: 41 3651

ŠOFERSKI POUK V SLOVENŠČINI

Nudi ga vam z veseljem

"FRANK'S AVTO ŠOLA"

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST, 2165
N.S.W.

TELEFON: 72-1583

snetek idiličnega kraja. Tudi marsikdo od avstralskih Slovencev, doma na počitnicah, bo tako storil.

Ker sem v članku mimogrede omenil, da podbreški farani zbirajo za orgle, ki jih cerkvice nima, sem se tudi jaz uvrstil med "fehtarje". A z veseljem moram zapisati, da na gluha učesa moja tih prošnja le ni naletela: rojak iz severnega Queenslanda mi je poslal deset dolarjev. Bog mu povrni! Morda pa le ni zadnji . . . — Joža Maček.

ENFIELD, N.S.W. — Če ste gledali v knjige bivšega upravnika patra Bernarda, ste morali videti, da sem vedno pozna z naročnino. Potem me pa vest peče in se moram odkupiti z darom za Sklad. (Tako darežljiva odkupitev lahko ostane tradicija. Vam kar dovolim, da ste vsako leto pozni z naročnino. Op. ur.) Pater Bernard je potrpežljiv človek in me niti opominjal ni. (Najbrž iz istega vzroka — odkupitve. Op. ur.) Nekdo pa mi je rekel, da je "mladi urednik" strožji. Punca, kar hitro pošlji, sem si mislila, predno dobiš cpomin ali pa ti celo, gorje, ustavi MISLI! Če Vam rečem, da nisem imela denarja ali časa, mi tako ne boste verjeli. Malomarnost ni opravičilo — je pa resnica.

Poleg slabe vesti, ki mi je začela pomalo nagajati,

REŠITEV KRIŽANKE junijske številke:

Vodoravno: 3. jasnooka; 6. Radeče; 7. skakalec; 8. marnje; 9. nepopoln; 13. pair; 15. rdečelasa; 17. Arno; 19. . . . poklonov; 22. Ivanka; 23. (Joseph) GREGORIČ; 24. anketa; 25. Zlatoper.

Navpično: 1. (Friderik Irenej) BARAGA; 2. (pater) BERNARD (Ambrožič); 3. Jeseničan; 4. Naklo; 5. kreol; 10. polovičar; 11. Omar; 12. nivo; 13. pomp; 14. Irak; 16. (Charles) SALATKA (sedanji marquetški škof, Michigan, ZDA); 18. Nikita; 20. . . . obril; 21. olovo.

Pravilno so križanko rešili: Vinko Jager, Angela Škofic, Jože Grilj in Lidija Čušin. Žreb je odločil Jožefa Grilja iz Pascoe Vale, Vic.

KONJIČEK

Ali veste, kako skače konjiček pri šahu? Če niste šahist, se pozanimajte! Začnite s črko v kotu in nadaljujte s skakanjem kot šahovski konjiček. Če boste prav skakali, boste dobili izrek iz svetega pisma.

.
.	N	E	I	A
.
.	I	J	E	D
.
.	S	Z	N	K
.
.	E	C	O	L
.
.	E	E	O	J
.
.	I	D	J	T
.
.	B	J	U	M
.
.	V	N	U	U
.
.	Z	Z	A	I
.
.	S	K	B	D
.
.	O	E	N	M
.
.	A	E	I	I
.
.	N	M	P	R
.

"Konjička" je poslala gospa A. Škofic. Hvala! — Nagrajenca bo določil žreb. Rešitve pošljite najkasneje do 31. julija.

me je pa pismo "nekdanjega naročnika", ki ga objavljate na notranji strani ovitka zadnje številke, res spodbudilo v akcijo. Popadla me je, če smem tako reči, sveta jeza.

Prvič: "Fehtarija." Je pač žalostno, da je sploh treba fehtati. S fehtanjem, kateremu je odgovor vbo-gajme dajati, podariti, pomagati potrebnim v stiski — je vsakemu dana priložnost opraviti delo usmiljenja. Zakaj bi se neki pritoževali?

Drugič: "Kdo garantira kam gre denar?" To je pa že stara pesem, ki se pojavi vsakokrat, kadar koli nekdo zbira denar, pa je vseeno za kaj: za tisk, mišijonarje, dom ali cerkev . . . Navadno pravijo tako ljudje, ki se nočejo ločiti od par dolarjev, pa najdejo izgovor: "Saj bi dal, če bi vedel, da bo res za to slo. Da bi pa kdo kradel, za to pa ne dam . . ."

Zdi se, da je nezaupanje slovenska lastnost. Tujcu bomo prej verjeli, domačinu pa ne. Tujcu bomo sledili, domači preroki pa niso nič vredni, samo ljudi "farbajo". Ali je to razlog, da nismo Slovenci nikoli dosegli narodne samostojnosti? Ker ne zaupamo svojim ljudem, ker nimamo vere v svoje voditelje niti v svojo idejo, ker ne iščemo dobronamernosti, temveč vselej samo zahrbtno prevaro? Ne vem, bojim se pa, da je prav to mnogo doprineslo k našemu hlapčevanju.

Uredništvu želim obilo uspeha pri nehvaležnem delu. S slovenskimi pozdravi — Vlasta Klemenčič.

V kaznilnico pride gospod in zaprosi, da bi rad govoril s tem in tem zapornikom.

"Kaj ste njegov sorodnik?" vpraša paznik-vratar. "Nisem, ampak on je okradel moje stanovanje."

"Čemu pa potem obisk?"

"Rad bi se pozanimal, kako neki je mogel priti sredi noči v našo hišo ne da bi ga moja žena slišala. Mene namreč moja Francka vedno zasači, če pridem pozno domov . . ." je povedal obiskovalec.

*

Sodnik stari gospodični: "Ali vam je moje vprašanje, koliko ste stari, morda neprijetno?"

Priča: "Vprašanje ne, gospod sodnik, ampak odgovor."

*

IZ LJUBLJANSKEGA "PAVLIHA":

● V vinu je resnica, toda pazite — lahko je oboje ponarejeno!

● Najlepše mnenje imam o krovcih: visoko so in — delajo.

● Kjer se kregata dva, gre za prepir: kjer se kregajo trije, gre za spor: kjer se krega ves kolektiv, gre za samoupravni odbor.

● Sodnik obsojencu: 'Imate srečo. Napovedujejo podražitev ričeta, zato vas bomo obsodili samo na dve leti zapora namesto na štiri.'

● Kruha in iger — ne igranje s kruhom!

PHOTO STUDIO

ERIC

267 High St., PRESTON, Vic. 3072

Tel. 480-1451

(ob vsakem času)

Izdelava prvorazrednih fotografij za:

— POROKE —

— KRSTE —

— RAZNE DRUŽINSKE SVEČANOSTI —

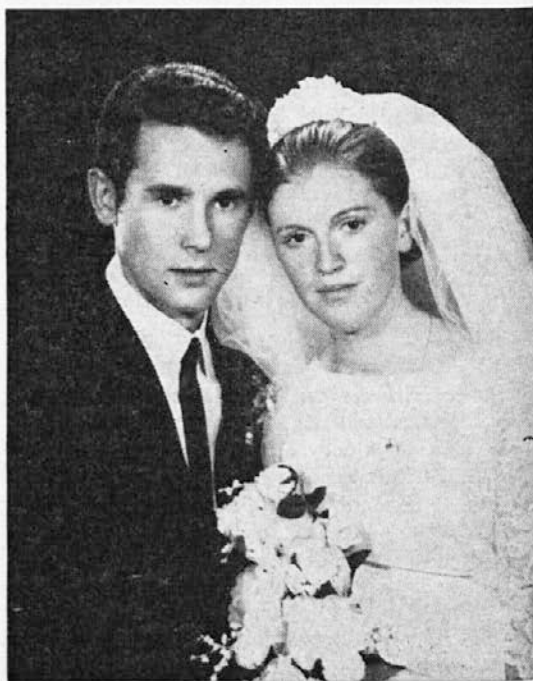
Seveda tudi za reprodukcije in povečave (črno-bele in barvne) se vam toplo priporoča

VAŠ DOMAČI FOTOGRAF

Nevestam posojamo brezplačno poročne obleke
V zalogi imamo tudi cvetje, poročne vence,
bonbonjere in ostale poročne potrebščine.

Seveda govorimo slovensko

Odprto tudi ob sobotah in nedeljah

● 'Rad bi govoril s tovarišem direktorjem.' —
'Službeno ali privatno?' — 'Privatno.' — 'Potemtakem
bi radi govorili z gospodom direktorjem.'

● Nekje popuščamo, ko ni več kaj popustiti,
druge pa zaostrojemo, ko ni več kaj zaostriti.

● Bliže smo cilju, večja je strmina. Če je to res,
smo že mimo.

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, OTTOWAY, S. A. 5013

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč in hiš.

DARILNE POŠILJKE v Jugoslavijo posreduje
redno in po zmerni ceni.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam razne do-
kumente, pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obračajte na nas
v teh zadevah!

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

VAŠA PRVA TURISTIČNA AGENCIJA

*Vam more nuditi odlične ugodnosti in najnižje cene
za vse vrste potovanja, za skupinska potovanja pa še
posebne popuste.*

- * Kdor želi, more za potovanje v Jugoslavijo in nazaj izbrati
- * Na izbiro so seveda tudi druge zračne in morske linije za
potovanje kamor koli po svetu.
- * Dokumente za Vaše potovanje in dokumente za prihod Vaših rojakov v Avstralijo
urejemo brezplačno.

MELBOURNE — BEOGRAD — MELBOURNE SAMO \$647.40
NA ENO STRAN \$370.00

POTOVANJE OKROG SVETA SAMO \$718.10
(Melbourne — Amerika — Jugoslavija — Melbourne)

MELBOURNE — RIM — LJUBLJANA — ZAGREB \$682.90

POSLUŽUJTE SE VAŠE POTNIŠKE AGENCIJE

PUTNIK

72 Smith Street, COLLINGWOOD, Melbourne
POSLUJEMO VSAK DAN, TUDI OB SOBOTAH, OD 9. — 7.
TELEFONI: 419-1584, 419-2163, 41-5978, 44-6733
V uradu: P. Nikolich, N. Nakova, M. Nikolich

DR. J. KOCE

3 BEATRICE STREET, KEW, VIC. 3101

TELEFON: 86-8076

1. Kakor vidite, sem sedaj v Melbournu in sicer stanujem in uradujem v slovenski hiši (g. Ivana Zupana), ki je samo 200 korakov proč od Baragovega Doma, za slovensko cerkvijo.
2. Obrnite se na nas, če hočete imeti pravilne prevode dokumentov. Rojakom, ki prihajajo v Avstralijo iz Nemčije ali Francije, lahko napravimo prevode iz nemščine ali francoščine v angleščino in obratno.
3. Pomagamo vam, če hočete dobiti v Avstralijo svojega sorodnika ali prijatelja. Sploh se obračajte z zaupanjem na nas po navsote v kakršni koli zadevi. Naše izkustvo, ki smo ga nabrali tokom več kot 20 let v Avstraliji, Vam bo prišlo prav.
4. Darnilne pošiljke (pakete) še vedno hitro, solidno in uspešno izvršujemo. Po želji Vam pošljemo cenik.

Zastopnik za Victorijo

Mrs. M. PERSIC

704 INKERMAN RD.,
COULFIELD, VIC.

Tel. 50-5391

Zastopnik za N.S.W.

Mr. R. OLIP

65 MONCUR ST.,
WOOLLAHRA, N.S.W.

Tel. 32-4806

Zastopnik za Queensland

Mr. J. PRIMOŽIČ

39 DICKENSON ST.,
CARINA, QLD., 4152

**PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRAJTE
ALI PIŠITE:**

TURISTIČNA AGENCIJA

Theodore Travel Service P/L

66 Oxford St., (Darlinghurst), Sydney, 2010.

Tel.: 33-4155

v URADU: RADKO OLIP

- mi smo uradni zastopniki letalskih in pomorskih družb
- pri nas dobite najcenejše možne vozne karte
- urejemo rezervacije za vsa potovanja po morju in zraku — širom sveta
- izpolnujemo obrazce za potne liste, vize in druge dokumente.
- organiziramo prihod vaših sorodnikov in prijateljev v Avstralijo

Vsak dan lahko potujete v Jugoslavijo in nazaj za samo:

\$682.90